

Hồi 15

Tuyệt Thế Võ Công
Thám Hiểm Địa Huyệt

Kim Ngang Tiều đứng nhìn theo, trong lòng nghi hoặc, tâm trí quay cuồng bao câu hỏi lạ lùng. Điều chàng không ngờ là hai chị em Cầu Hồn Bang có vẻ bất hòa và người em không đến nỗi ác độc như người chị.

Chàng suy nghĩ hồi lâu rồi thở dài một tiếng, bước lại bên địa huyệt. Chàng đã quyết tâm hy sinh để tìm cách học lấy võ công thượng thặng hầu bảo thù cho cha mẹ, nên không còn do dự chút nào nữa. Sợi dây thừng dài một đầu vẫn buộc ngang lưng chàng, chàng có thể một mình xuống địa huyệt sâu thẳm mà không cần ai giúp đỡ.

Kim Ngang Tiều buông sẵn nửa phần dây xuống trước rồi từ từ bò xuống. Phần trên địa huyệt thoải dốc như miệng phễu, lại thêm có nhiều mô đá lồi lõm, tiện cho chàng bám tay hay đạp chân, nên việc bò xuống không khó khăn. Nhờ có dây thừng, chàng không sợ lăn xuống vực thẳm, bởi vậy chàng tuột xuống rất mau. Một lúc Kim Ngang Tiều đã xuống tới khoảng mờ tối. Ngẩng đầu nhìn lên, chàng thấy một khoảng tròn như miệng giếng, trên nữa là trời xanh cao thẳm.

Chàng vừa lăn xuống, vừa để ý nhìn xung quanh thấy xung quanh là tường đá rêu phong, thỉnh thoảng có nơi cỏ mọc lún phún, một nơi như vậy quả là thiên cổ không có ai đi đến. Khi xuống đã khá sâu, cửa huyệt trên đầu trông thành nhỏ xíu. Kim Ngang Tiều vẫn không thấy khó thở hay thấy khí nóng ở trong lòng đất bốc ra. Trái lại thỉnh thoảng chàng còn nhận thấy có luồng gió mát từ dưới đưa lên, như thông hơi trong địa huyệt.

Nhận thấy có gió, Kim Ngang Tiều đoán thẳm nhất định ở phía dưới phải có lối thông ra bên ngoài. Chàng biết cửa địa huyệt ở trên Dã Nhân Lãnh tức là trên mặt núi cao, địa huyệt dù sâu cũng chưa tới lòng đất, có thể sẽ có đường hầm ăn thông ra thác nước chưa biết chừng.

Nghĩ vậy, chàng lại hăng hái tuột xuống nữa, vừa xuống vừa để ý nhìn quanh xem có thấy cửa động, nơi vị quái nhân ngồi không, song chàng vẫn chưa thấy gì. Sợi giây thừng còn

dài vài ba trượng nữa, chàng biết phải xuống hết giày mới đến nơi. Nhìn xuống phía dưới thấy sâu thẳm và tối om, không biết đáy huyệt ở chỗ nào.

Kim Ngang Tiều dừng lại, nạy một tảng đá lớn vút xuống dưới. Hòn đá lóc bóc lăn xuống, lăn mãi vẫn không thấy ngừng. Thanh âm chỉ nhỏ đi, nhưng còn nghe rõ hòn đá rớt...

Chàng rung mình, không ngờ vực thẳm sâu đến thế. Nếu vượt tay và không có giày thừng, lăn xuống đáy chắc phải tan xương nát thịt. Kim Ngang Tiều đứng im để cố lắng tai nghe tiếng hòn đá rớt từ dưới sâu thẳm vọng lên.

Bỗng một tiếng rú quái gở, nửa như tiếng thú, nửa như tiếng người ở phía dưới dội lên. Kim Ngang Tiều rung mình rợn tóc gáy, chàng nắm chặt lấy sợi dây thừng.

Tiếng rú ma quỷ đó chàng đã nghe thấy lúc đầu khi mới tới cửa huyệt này. Lần này chàng lại nghe thấy, gần hơn, có lẽ chỉ cách chân chàng độ vài ba trượng ở phía dưới, nghe rung rợn không thể tả.

Tiếng rú vang lên một hồi dài, nghe như tiếng ma kêu quỷ khóc, từ cõi âm vọng lên, vì trên thế gian này không thể nào có thứ thanh âm quỷ dị như vậy.

Tiếng rú nhỏ dần rồi tắt hẳn. Đồng thời từ phía dưới thổi ào lên một luồng gió mạnh, đượm mùi tanh hôi ghê gớm, tuy chỉ thoáng thoáng, như rõ là thứ uế khí của thú vật.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng, tưởng như loài quái vật nào ở dưới vực thẳm sắp xông lên vồ lấy chàng. Chàng vội nép mình vào kẽ đá, nín thở chờ đợi, tay đã thủ sẵn một lưỡi đoản kiếm mà lúc nào chàng cũng đem theo bên người.

Nhưng chờ mãi không thấy gì lạ. Thanh âm quái dị cũng biến mất. Tứ bề yên tĩnh như tờ, chỉ còn gió nhẹ thổi. Bỗng lại có tiếng "hu... hu" như tiếng rên rỉ, rất nhỏ. Có lẽ đó là tiếng thở của một con vật khổng lồ.

Kim Ngang Tiều giương mắt nhìn xuống phía dưới. Trong bóng tối mờ mờ dưới chân chàng độ trên hai trượng, bỗng có hai chấm sáng. Hai mắt của quái vật?

Kim Ngang Tiều nghĩ ngay là mắt của quái vật vì chàng bị ám ảnh bởi tiếng hú kinh dị vừa rồi.

Nhưng sau lúc hoảng hốt ban đầu, tâm trí bình tĩnh trở lại chàng nhận thấy hai chấm sáng đó không thể là mắt quái vật. Tuy bóng tối lờ mờ, nhưng vì không xa lắm, chàng có thể thấy rõ hai chấm sáng đó bất động và cách xa nhau đến bốn năm xích (thước). Nếu đó là cặp mắt thì hai mắt cách nhau quá xa. Không có lý một con quái vật có đầu lớn hơn địa huyệt này.

Nhất là chấm sáng đó màu trắng chói không phải hung hung đỏ hay xanh biếc như mắt động vật.

Sau khi nhận định như vậy, Kim Ngang Tiều yên lòng bò xuống nơi có chấm sáng. Tới nơi chàng nhìn thấy đó chỉ là hai hạt minh châu lớn bằng nắm tay, gắn trên đầu hai nhũ đá.

Kim Ngang Tiều kinh ngạc ngấm nhìn. Chàng chưa trông thấy hai hạt minh châu lớn thế này bao giờ. Nhưng chưa hết sự lạ.

Giữa lúc đó còn đứng cách xa mấy bước ngấm nhìn hai hạt minh châu, nghi ngại chưa dám đến gần, thì từ dưới đáy địa huyệt một cơn gió mạnh ào thổi lên.

Đồng thời những tiếng hú quái dị rền rĩ như tiếng ma quỷ phát ra. Vì đứng gần, Kim Ngang Tiều không còn ngờ vực gì nữa: tiếng hú đó đúng từ hai hạt minh châu phát ra chứ không có quái vật gì cả.

Tiếng hú vẫn rền rĩ, lớn vô cùng vì ở ngay cạnh chàng. Kim Ngang Tiều bò xuống gần hạt minh châu, ghé mắt nhìn. Chàng suýt bật người. Thì ra chẳng có gì lạ hết. Hai hạt minh châu đều có những lỗ xuyên qua như lỗ sáo. Đến khi gió thổi luồng gió chạy qua những lỗ đó, phát ra tiếng kêu quái dị, y như kiểu sáo diều. Điều tài tình hơn hết là người nào đặt hạt minh châu ở đây đã lựa đúng kẽ đá có gió hút mạnh, thành thử mỗi khi có gió thổi lên, hạt minh châu lại phát ra tiếng hú kinh hồn. Gió càng mạnh, tiếng hú càng lớn, nguyên do là như vậy, chứ không có quái vật dị nhân nào cả.

Trước đây khi nghe tiếng hú, Kim Ngang Tiều đã đoán chưa chắc là quái vật mà chính là một quái nhân tu luyện ở dưới huyệt sâu này thỉnh thoảng phát ra để dọa những kẻ nhát gan. Không ngờ đến tận nơi xem xét thấy đó chỉ là mẹo lừa. Tuy nhiên người nào đặt hạt minh châu ở chỗ này cũng phải là bậc dị nhân cự phách, sức học uyên bác, mới biết được cách mượn luồng gió thổi vào hạt minh châu để phát ra quái thanh dọa người.

Vị quái nhân đó chắc hẳn là người mà lão bà đã bảo chàng đến gặp. Như vậy ông ta cũng ở đâu đây chứ không xa. Sợi thừng của chàng đã gần đến mức rồi.

Kim Ngang Tiều bỏ quan khoảng giữa hai hạt minh châu đi xuống phía dưới nữa. Quả nhiên dưới độ chừng một trượng, chàng thấy có một chỗ hõm sâu, khá rộng, trông rõ là một cửa động chạy ngang.

Kim Ngang Tiều tuột xuống, đặt chân vào cửa động. Có chỗ đứng vững vàng, chàng liền cởi sợi dây thừng buộc ngang lưng. Người trung niên đã lên sợi dây thừng đúng chiều dài cần thiết, vì sợi dây chỉ dài hơn chỗ chàng đứng vài ba xích.

Đứng trước cửa động, Kim Ngang Tiều nhìn vào phía trong, động đó ăn sâu vào như một đường hang bên trong không biết sâu bao nhiêu chỉ thấy tối om. Đứng một lúc quen mắt với bóng tối, Kim Ngang Tiều liền tiến vào động. Nhưng chỉ được vài bước chàng đứng sững lại. Phía bên trong động rất rộng, y như một tòa nhà đá lớn chạy dài. Nhưng ở bên tay mặt, sát với tường đá có một bệ đá lớn và trên bệ đá có một người ngồi ngay ngắn và im lặng như một pho tượng.

Kim Ngang Tiều trông thấy người đó, biết rằng chàng đã tới đích. Lòng chàng bỗng trầm xuống, tinh thần hoảng hốt lúc đầu, nay đã bình tĩnh trở lại.

Chàng biết đã đến lúc quyết định và chỉ trong vài khắc nữa chàng sẽ hóa thành phế nhân. Mặc dầu chí đã quyết, lúc này Kim Ngang Tiều cũng phải bồi hồi, ngáy người ra. Chàng không biết nên sợ hay nên mừng, nên gấp rút hay thông thả? Trải qua vạn dặm, biết bao nguy nan mới tới được nơi đây, Kim Ngang Tiều tự thấy như công quả của mình đã viên mãn. Nhưng thành quả đó mới đáng buồn làm sao...

Tuy nhiên Kim Ngang Tiều biết lúc này không nên trì hoãn. Chàng không nên để cho vị quái nhân nghi ngờ ý định của mình.

Bởi vậy theo đúng lời của lão quái bà, chàng đứng thẳng người, dong dạc lên tiếng, nói rất lớn:

- Kính thưa tiền bối, tại hạ được ủy thác đến đây yêu cầu tiền bối trao cho vật đó!

oOo

BỘ XƯƠNG NGƯỜI LỄ BÁI SƯ KỲ LẠ

Động đá âm u vắng lặng, tiếng nói của Kim Ngang Tiều choang choang. Câu nói chưa dứt, những tiếng dội từ bốn phía vang lại ầm ầm như sấm chuyển động, như thể có muôn ngàn người vô hình phụ họa theo câu nói của Kim Ngang Tiều, khiến chàng không khỏi rùng mình nhìn quanh một lượt.

Kim Ngang Tiều nói xong, cho tay vào bọc, rút thanh đoản kiếm cầm sẵn trong tay, chỉ chờ vị dị nhân ra điều kiện là sẽ thực hành ngay, nghĩa là chàng sẽ tự chặt một chân, tự chặt một tay và tự đâm mù một mắt.

Song là, những tiếng dội ầm ầm một lúc rồi tắt dần, trong động lại hoàn toàn im lặng, không thấy vị dị nhân kia lên tiếng hay cử động ra sao cả.

Kim Ngang Tiều khi còn đứng xa độ hơn một chục bước, nhưng chàng có thể nhìn thấy bóng người mờ mờ ngồi trên bệ đá im lặng như pho tượng. Bỗng Kim Ngang Tiều cất tiếng cười vang, nhìn thẳng ra phía bệ đá, hiền ngang nói:

- Tiền bối không thèm trả lời tại hạ? Hay tiền bối chưa nghe rõ, để tại hạ nhắc lại.
- Có người nhờ tại hạ đến đây, yêu cầu tiền bối đưa cho vật... đó!

Sự thật Kim Ngang Tiều không biết đó là vật gì, nhưng chàng tin lời lão quái bà, bảo chàng chỉ nói như vậy là vị dị nhân này sẽ hiểu ai sai chàng đến đây và lấy vật gì, chàng không cần nói rõ thêm nữa.

Cũng như lần trước, những tiếng dội lại ầm ầm như sấm động một hồi. Tiếng dội nhỏ dần rồi tắt hẳn, trong động lại im lặng như tờ tứ bề âm u lạnh ngắt. Trên bệ đá, vị dị nhân vẫn ngồi im.

Chờ một lát không thấy đáp, Kim Ngang Tiều tức mình nói:

- Hay tiền bối cho tại hạ không có can đảm nên không dám đến gần tiền bối? Tiền bối nghĩ nhầm rồi!

Vẫn không có tiếng đáp. Kim Ngang Tiều lấy làm lạ, liền tiến lại gần. Chàng thận trọng bước từng bước một, đến trước bệ đá. Đó là một chiếc bệ lớn như một bàn thờ Phật, dài rộng có tới bốn năm xích, bề cao bằng khoảng đầu người.

Vị dị nhân ngồi chính giữa bệ đá, phía sau lưng ông ta, tường đã hõm sâu và khum khum như một ổ tò vò. Đến gần như vậy, Kim Ngang Tiều bỗng có cảm giác là vị dị nhân ngồi trên bệ hình như là một pho tượng chó không phải người thật.

Và trong động tối trông không rõ, nên Kim Ngang Tiều lấy đá lửa ra đánh, châm vào mỗi lửa, đoạn giơ cao ngọn lửa lên nhìn.

Ngọn lửa vừa bật sáng, Kim Ngang Tiều đã kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Và không do dự, chàng nhảy phắt lên bệ đá, đứng nhìn trừng trừng vào vị dị nhân.

Thì ra vị dị nhân chỉ là... một bộ xương!

Sở dĩ đứng xa Kim Ngang Tiều trông tưởng là người vì bộ xương còn nguyên cả quần áo. Bộ quần áo đó rất lạ không biết làm bằng thứ vải gì, chiếc áo ngoài lóng lánh dưới ánh lửa như kim khí, nhưng dĩ nhiên đó không phải là kim khí mà là một thứ vải đen tuyền, trông có vẻ còn như mới chớ không có chỗ nào rách nát.

Bên trong bộ áo đen đó là một bộ xương trắng hếu. Điều kỳ lạ là bộ xương đó còn giữ nguyên hình ngời, chúng tỏ người chết lúc tắt hơi đang nhập tọa. Nhưng bộ xương không đổ, chiếc đầu lâu trơ xương còn ngay ngắn trên cổ, một cánh tay vẫn còn đủ nguyên cả năm ngón. Một chân cũng vậy, như thể có phép gì huyền bí dính liền, các đốt xương với nhau mặc dầu thịt đã rã nát. Người đó lúc sống đã luyện được một công phu ghê gớm như thế nào để đến lúc chết còn giữ được toàn vẹn bộ xương như vậy?

Kim Ngang Tiều trông thấy bộ xương, biết bao cảm giác kỳ lạ xâm chiếm tâm trí chàng. Ý nghĩ đầu tiên của chàng là vị dị nhân đã chết, chàng thoát nạn, không phải hy sinh chặt một chân và một tay nữa. Chàng đoán ngay rằng bộ xương chính là di hài của vị dị nhân mà lão bà bảo chàng đến gặp, bởi vì bộ xương rõ rệt là của một người tàn phế, chặt một chân và một tay.

Người anh của Câu Hồn Bang chủ không dám xuống đây vì y không biết vị dị nhân đã chết. Thực nực cười, y sợ một bộ xương khô, nên do dự cả ngày trời trên miệng địa huyết, rút cục phải thối lui chớ không dám xuống. Y là kẻ tiểu nhân, bất hiếu nên trời không cho hưởng sự may mắn như Kim Ngang Tiều. Nếu không, y đã xuống đến đây, đoạt mất báu vật từ hồi nào, chớ còn đâu cho Kim Ngang Tiều xuống?

Chợt nhớ đến vật báu, Kim Ngang Tiều giơ cao ngọn lửa, chú ý nhìn về phía tường đá sau lưng bộ xương. Cho đến lúc này, chàng vẫn chưa biết vật báu đó là gì, nên không khỏi ngơ ngác phân vân, nhìn hết chỗ này đến chỗ nọ.

Chàng chợt thấy ở sau lưng bộ xương có một cái hộp bằng đá nhỏ, vuông vắn như một cái tráp để đựng nghiến bút. Không do dự chàng tiến lại mở nắp hộp ra. Quả nhiên trong hộp đá còn có một cái hộp nhỏ xinh xắn bằng gỗ, một màu đen huyền không biết bằng gỗ gì? Kim Ngang Tiều đoán ngay rằng đây tức là báu vật mà lão quái bà bảo thu nhận, vì chàng trông quanh không có thấy gì khác nữa.

Hộp nhỏ này trong có chứa gì mà lão bà tha thiết như vậy? Kim Ngang Tiều tò mò muốn mở ra coi nhưng chàng chợt nhớ tới lời hứa: chàng sẽ không mở hộp và đem về đưa thẳng cho lão bà.

Kim Ngang Tiều là người trung thực, chàng không thể nào nuốt lời hứa. Mặc dầu rất tò mò, chàng đành thờ dài, bỏ ý định mở hộp. Nhưng giữa lúc ấy chàng chợt trông thấy một vật gì như một tờ giấy ở dưới đáy hộp đá trước mặt chàng. Kim Ngang Tiều cúi xuống nhìn: thì ra đó là một tờ giấy đã úa vàng và trên có chữ.

Kim Ngang Tiều để chiếc hộp gỗ xuống bên cạnh, lấy tay khẽ nhấc tờ giấy lên, vì lâu ngày giấy đã mủn nát, nếu không cẩn thận, giấy sẽ rách.

Chàng cầm mỗi lửa soi đọc mấy hàng chữ trên tờ giấy:

- "Kẻ trung thực sẽ sống, kẻ gian ngoan sẽ chết".

Mấy hàng chữ đầu làm Kim Ngang Tiều ngạc nhiên, bất giác quay đầu nhìn lại bộ xương, chàng không hiểu vị dị nhân này trước khi chết, để lại mảnh giấy với hai dòng chữ mở đầu như vậy có ý nghĩa gì? Câu nói quá thông thường, chẳng khỏi có vẻ là một thành ngữ. Trước khi chết, vị dị nhân nọ phải nói một câu tâm thương như vậy hay sao?

Kim Ngang Tiều lại đọc tiếp mấy dòng chữ kế theo:

- "Người đã đến đây sau khi ta chết là người may mắn lắm đó. Ta đã phát nguyện kẻ đến đây trước tiên là kẻ có duyên sư đồ với ta.

- "Nhưng nếu người là kẻ gian ngoan phản phúc, ta sẽ lấy tính mạng của người".

Kim Ngang Tiều nhếch mép mỉm cười, chàng lại nhìn bộ xương lần nữa. Chàng nghĩ thầm: vị dị nhân này đã chết thành đồng xương khô mà còn dọa người. Ông ta chết từ lâu rồi làm sao biết ai là kẻ gian ai là kẻ ngay? Và làm thế nào ông ấy lấy tính mạng của người khác được nữa? Chàng lại đọc tiếp:

- "Nhược bằng người là kẻ trung thực đúng với ý nguyện của ta, ta sẽ coi người như đệ tử, truyền thụ cho người công phu tuyệt đỉnh, để người trở thành vị cái thế anh hùng".

Lời lẽ có vẻ chắc chắn cương quyết dị thường, khiến Kim Ngang Tiều bất giác ngẩng đầu nhìn quanh e ngại. Chàng có cảm tưởng như bộ xương khô chỉ là một kẻ lừa gạt, còn vị dị nhân còn sống ẩn núp đâu đây.

Nếu không, tại sao ông dám nói nhận đồ đệ và truyền thụ võ công sau khi ông trở thành một đồng xương khô? Nhưng không có lẽ bộ xương là giả? Thật lạ lùng!

Kim Ngang Tiều đọc tiếp nữa:

- "Chiếc hộp gỗ đen người vừa cầm trong tay có chứa một báu vật quý giá vô song, mà bất cứ người nào học võ công cũng mơ ước. Báu vật đó sẽ giúp cho kẻ nào hữu duyên có

được một võ công tuyệt thế, trở thành một anh hùng vô địch thiên hạ, trong khoảng một trăm năm chưa chắc có ai sánh bằng.

- "Hộp đó sẽ về tay ngươi. Nhưng ngươi chưa được mở trước khi bái lạy ta làm sư phụ."
- "Lễ bái sư ngươi phải làm đúng theo như sau, không được sai lời thì ta mới có thể nhận ngươi làm đồ đệ."
- "Ngươi phải đến trước hài cốt của ta, đứng cách xa hai bước và phải lạy ta một trăm lạy. Ta sẽ chứng giám cho lòng thành của ngươi và nhận ngươi làm đệ tử."
- "Lạy xong, ngươi phải trả nghĩa sư phụ bằng cách thu xếp hài cốt của ta vào trong cái hộp đá này, rồi đem hài cốt của ta đi vào trong đường hầm."
- "Ngươi bắt đầu từ bệ đá, vừa đi vừa đếm đúng hai trăm năm mươi bảy bước, ngươi sẽ đào huyết sâu mười xích chôn ta."
- "Xong công việc chôn cất hài cốt của ta, ngươi đã thành đệ tử của ta rồi đó."
- "Từ lúc ấy ngươi có thể bắt đầu luyện môn công phu của ta".

Dưới ký tên ba chữ: Vô Danh Khách.

Kim Ngang Tiều ngơ ngẩn: "Vô Danh Khách". Vị dị nhân không tên, Vô Danh Khách tức là người không tên. Chắc hẳn đây là một vị tiền bối võ lâm, đã có thời tung hoành thiên hạ, danh phận rất cao trong chốn giang hồ, nhưng rồi chán nản việc đời, mai danh ẩn tích, không muốn cho đời biết tên mình nữa.

Chàng lại đoán chắc hẳn lão bà quái nhân vì sự tình cò được biết cao nhân này ẩn cư trong địa huyết này, nên đã tới van xin ông truyền lại mật quyết võ lâm cái thế, nhưng vị dị nhân thấy lão bà là người thất đức, đặt lời thách đố: ông chỉ truyền võ công mật huyết cho kẻ nào tự hủy thân thể, tàn phế như ông. Dĩ nhiên lão quái bà không thể hy sinh đến mức đó, nên đành rút lui để rồi sau bắt con mình hy sinh.

Ai ngờ đứa con cũng không chịu hy sinh thân thể cho mẹ, nên lão quái bà mới gặp được Kim Ngang Tiều, dùng vũ lực và xảo kế, bắt buộc chàng phải làm việc đó.

Kim Ngang Tiều đọc lại bức di thư, trong lòng không khỏi nghi hoặc. Chàng chỉ cần học được võ công xuất chúng để báo thù cho cha mẹ, đồng thời tiêu diệt Câu Hồn Bang chủ trừ họa cho võ lâm, bởi vậy đọc thư thấy vị dị nhân nói sẽ truyền võ công cho mình, chàng hồi hộp nhưng băn khoăn không hiểu một người chết sẽ truyền võ công như thế nào được.

Chàng quay đầu lại nhìn bộ xương im lìm như tượng đá. Bỗng nhiên chàng thấy bồi hồi thương cảm, một vị cao nhân có lẽ tài ba xuất chúng, lúc chết hoàn toàn cô độc, đến nắm xương khô cũng phải chờ người đến chôn.

Vốn là người thật thà trung hậu, Kim Ngang Tiều tự nghĩ mình vì may mắn tình cờ đến gặp hoàn cảnh này, chắc hẳn mình cũng có duyên với bộ xương kia. Dù học được võ công hay không chàng cũng y lời, vái lạy bộ xương đủ trăm lạy, rồi chôn cất, sau đó sẽ tính.

Ý nghĩ đã quyết, Kim Ngang Tiều bèn đặt mỗi lửa bèn phiến đá ở cạnh, đoạn chàng tiến đến trước bộ xương, đứng cách xa độ hai bước, bắt đầu làm lễ.

Kim Ngang Tiều quỳ xuống, lẩm bẩm khẩn thắm:

- Đệ tử là Kim Ngang Tiều tham kiến sư phụ. Đệ tử mang mối thù nhà rất nặng, chỉ mong học được võ công tuyệt đỉnh để đối phó với kẻ thù. Đệ tử vô duyên không được tham bái sư phụ khi còn sinh tiền, nhưng đệ tử y theo chúc thư của sư phụ, vái lạy sư phụ trăm lạy làm lễ ra mắt. Dám mong anh linh sư phụ chứng giám và phò hộ cho đệ tử được thành đạt chí nguyện.

Nói dứt lời, Kim Ngang Tiều si sụp lạy đủ trăm lạy. Động đá lâu năm tĩnh mịch, mùi rêu phong hăng hắc, Kim Ngang Tiều tuy đã luyện được chút công phu của Cự Linh Thần Chưởng, lúc này phải lạy liền một trăm lạy, trán chàng cũng rớm mồ hôi, đầu đập xuống nền đá, hơi thở dồn dập.

Sau khi lạy, Kim Ngang Tiều đứng lên vái bộ xương lần chót:

- Bây giờ sư phụ cho phép đệ tử di chuyển hài cốt sang hộp đá.

Kim Ngang Tiều là người chí tình chí thành nên bất luận điều gì vị dị nhân dặn trong di thư, chàng cũng theo thật đúng. Chàng lại cung kính đối với bộ xương, coi như vị sư phụ đã còn sống và nghe được lời chàng.

Kim Ngang Tiều cởi bộ áo ngoài của bộ xương rồi hai tay thận trọng nâng cái sọ đặt vào hộp đá trước. Sau đó chàng lần lượt xếp các xương cổ, xương sườn, xương sống, xương cánh tay, chân v. v... vào hộp.

Bộ hài cốt đã róc hết thịt, xương trắng khô. Bàn tay Kim Ngang Tiều sờ vào xương đó, không ngờ cũng trắng xóa như thể bộ xương tiết ra chất bột gì. Nhưng lúc đó mãi xếp xương cho ngay ngắn, chàng không để ý.

Khi nhắc đến miếng xương cuối cùng là xương bàn tọa, Kim Ngang Tiều giật mình kinh ngạc, vì ngay dưới chỗ vị dị nhân ngồi lại có một hộp nhỏ, và trong hộp có một tờ giấy nữa.

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên cầm mũi lủa lại soi đọc.

Vừa đọc xong mấy hàng chữ đầu Kim Ngang Tiều đã toát mồ hôi, xương sống lạnh buốt như bị băng giá.

“Đồ đệ, con đã thoát chết rồi con có biết không?”

Trước đây khi con cầm hộp báu vật của ta lên xem, tay con đã bị nhiễm độc vì ở ngoài hộp và trên tờ giấy bức thư trước, ta có tẩm một thứ thuốc kịch độc.

Nếu con là kẻ gian ngoan chỉ biết chiếm báu vật, bỏ mặc hài cốt của ta, con chưa lên khỏi địa huyết này, chất độc sẽ thấm vào tim và sẽ chết ngay không còn cách nào cứu chữa.

Nhưng vì con đã biết nghe theo lời sư phụ, cúi lạy sư phụ trăm lạy, nhờ thở hút hơi bụi ở trước mặt ta có chất giải độc, con đã được giải độc một nửa. Đến khi con cầm lấy hài cốt ta đặt vào hộp đá, chất bụi trắng ở xương cốt là giải được được đã hoàn toàn giải độc nốt cho con.

Đệ tử, sư phụ là người tinh thông y lý, thấu triệt hết thấy phép đầu độc và giải độc trong thiên hạ, nên trước khi hết thân sư phụ đã uống một liều thuốc cho giải được ngấm vào cốt, để sau này giải độc cho đệ tử vậy.

Sư phụ sẽ truyền cả cho con pho Thần y và pho Độc kinh.

Vô Danh Khách.”

Kim Ngang Tiều thất kinh, chàng không ngờ vị dị nhân ghê gớm như vậy. Thảo nào trong di thư ông nói ông sẽ lấy tánh mạng những kẻ gian ngoan. Những kẻ thấy báu vật tối mắt quả sẽ không thoát chết.

oOo

VÕ CÔNG ĐỆ NHẤT THIÊN HẠ

Sau khi xếp xong bộ hài cốt vào hộp đá, Kim Ngang Tiều theo đúng lời dặn trong lá thư, bung hộp hài cốt, đếm từng bước, thẳng hướng về phía trong động, để tới chỗ chôn.

Từ phút này trở đi, Kim Ngang Tiều không còn nghi hoặc nữa. Chàng biết vị dị nhân là một nhân vật chẳng những võ công tuyệt thế mà còn trí óc phi phàm, mỗi lời dặn của ông là một kế hoạch đã tính toán từ trước, chẳng phải chuyện tầm thường.

Chàng cũng không ngạc nhiên về số bước hai trăm năm mươi bảy bước, mà vị dị nhân dặn bảo trong lá thư, chàng đoán phỏng đó tất nhiên là một kế hoạch sẵn để bắt buộc Kim Ngang Tiều phải tiến tới việc mà ông muốn chàng làm.

Động đá nơi vị dị nhân ngồi hình thù rất lạ. Từ nơi bệ đá đi vào trong đường vòng cánh cung và cứ thế đi sâu nữa, không biết đến chỗ nào mới hết.

Kim Ngang Tiều vừa bước vừa đếm. Đi được trên hai trăm bước chàng nhận thấy mình bắt đầu bước vào một căn phòng bằng đá rộng lớn, chung quanh tường đá không nhẵn mà lởm chởm đá nhọn, trông quái dị vô cùng. Đặc biệt là đá ở nơi này cũng phát dạ quang, nhưng dạ quang ở đây không nhấp nháy ghê rợn như trong động lão quái bà.

Tại nơi này, dạ quang phát ra một màu xanh dịu như ánh đèn lưu ly, ánh sáng đó có mãnh lực làm người ta khoan khoái tâm thần, tâm linh sáng suốt. Lại thêm gió không biết từ đâu thổi hiu hiu lạnh, khác hẳn với bầu không khí hâm nóng bức ở phía động bên ngoài.

Động đá dạ quang này chẳng khác gì một động tiên. Vị dị nhân nơi đây làm nơi an nghỉ, quả là người sáng suốt vô cùng.

Kim Ngang Tiều đếm được hai trăm năm mươi bảy bước thì dừng lại. Chàng nhận thấy ngay nơi vị dị nhân định chọn làm huyệt, vì ở dưới chân chàng lúc đó là nền đất chớ không phải nền đá cứng rắn như những nơi chàng vừa đi qua.

Kim Ngang Tiều đặt hộp đá hài cốt xuống đất, đoạn quay ra động bên ngoài lấy lưới kiểm ngắn mà chàng bỏ trên kệ đá. Luôn tiện chàng cầm lấy chiếc hộp gỗ đựng báu vật.

Mặc dầu biết tay mình đã được giải độc, chàng không khỏi ghê rợn khi cầm lấy chiếc hộp gỗ có tấm thứ thuốc kịch độc. Vốn người thận trọng, chàng lấy bộ quần áo vải đen của vị dị nhân bọc lấy hộp gỗ rồi mới đem vào trong căn phòng dạ quang, đặt trên một nhũ đá.

Kim Ngang Tiều dùng lưới kiểm đào đất và cả hai tay bốc đất. Chẳng bao lâu chàng đã đào được một huyệt khá sâu. Chàng ỵ lời, cố gắng đào tới mười xích, vì chàng ngờ lời dặn đào sâu đó tất nhiên phải có dụng ý.

Quả nhiên đang đào, lưới gươm của chàng đụng phải một vật gì cứng rắn. Mọi lên xem, chàng thấy đó là một chiếc hộp đá không lớn bằng chiếc hộp đá dùng để đựng hài cốt, nhưng cũng lớn hơn chiếc hộp gỗ. Hộp đóng rất kín, Kim Ngang Tiều phải lấy mũi kiếm nạy

mới mở nắp hộp. Trong hộp có mấy tập sách cuốn trong nhiều lần giấy và một lá thư như sau:

“Đồ đệ, sư phụ thưởng công cho con đã làm theo đúng lời dạy của sư phụ. Mấy cuốn sách này bao gồm toàn thể võ công của sư phụ, cùng các y lý hạ độc và giải độc.

Với báu vật để trong hộp gỗ và mấy cuốn sách này, đồ đệ dốc lòng tu luyện, sẽ trở nên anh hùng vô địch thiên hạ.

Từ nay thầy yên nghỉ nơi đây, ngậm cười dưới chín suối vì công phu tu luyện của thầy không bị mai một, chôn vùi dưới mấy thước đất. Đồ đệ hãy nghe lời dạy cuối cùng của thầy phải theo thiện ý hành đạo, người tài giỏi đến đâu làm trái thiên mệnh cũng sẽ bị chu diệt.

Vô Danh Khách.”

Kim Ngang Tiều mở mấy cuốn sách ra coi. Cuốn thứ nhất đã cũ nát, nhưng mấy chữ triện vàng ở đầu tập còn rõ: **Cự Linh Thần Công**!

Kim Ngang Tiều suýt kêu lên một tiếng sững sờ. **Cự Linh Thần Công**! Xưa nay chàng chỉ nghe thấy **Cự Linh Thần Chưởng** chứ không biết đến **Cự Linh Thần Công** bao giờ. Có lẽ cả võ lâm cũng không ngờ ngoài **Cự Linh Thần Chưởng** lại còn **Cự Linh Thần Công** nữa.

Chàng vội nhìn qua mấy trang đầu. Thì ra **Cự Linh Thần Công** nguyên là một môn luyện công căn bản của **Cự Linh Thần Chưởng**. Biết **Cự Linh Thần Công** mới có thể sử dụng **Cự Linh Thần Chưởng** đến chỗ tuyệt diệu. Cuốn sách này ghi rõ phép vận khí, thổ nạp, tinh tọa để luyện **Cự Linh Thần Công**.

Kim Ngang Tiều cả mừng, chàng đã được một cuốn bí kíp lạ lùng nhất của võ học. Với môn thần công này, chàng sẽ học thêm **Cự Linh Thần Chưởng** và trở thành đệ nhất cao thủ.

Mấy cuốn khác cũng là sách võ học, toàn những môn võ công Kim Ngang Tiều chưa nghe thấy nói đến bao giờ: Âm Lôi Ngũ Chưởng, Lãng Không Điểm Huyệt, Thần Long Kinh Công, Tu Di Thân Pháp đồng thời lại có một cuốn nói về Dị Dung Thuật tức là thuật hóa trang làm bộ mặt biến đổi với các phương thuốc sử dụng, nhất là có một cuốn **Ẩn Y Kinh** dạy về y lý và cuốn **Độc Kinh** trong đó nói rõ về hạ độc và giải độc trong thiên hạ. Mấy cuốn sách này quả là một kho tàng của võ học thượng thừa.

Kim Ngang Tiều cảm động đến rơi lệ. Chàng cho rằng tấm lòng thành quyết chí báo thù cho cha mẹ đã động đến quỷ thần nên lòng trời run rủi mới cho chàng gặp sự may mắn như thế này. Bốn phận của chàng đối với lão quái bà là thu nộp báu vật, còn cuốn bí kíp võ học này dĩ nhiên thuộc về chàng.

Kim Ngang Tiều cúi lạy hộp đá đựng hài cốt của vị “Vô Danh Khách” lần chót rồi hạ xuống huyệt, lấp đất lên chôn.

Sau đó, Kim Ngang Tiều nhìn quanh thấy không còn việc gì cần phải lưu lại dưới địa huyệt này nữa, chàng tính việc trở lên.

Kim Ngang Tiều cầm lấy hộp báu vật, trong lòng phân vân, không biết hộp này chứa vật gì mà quý như vậy. Chàng muốn mở ra xem, nhưng mỗi lần chợt nhớ tới lời hứa với lão quái bà chàng lại cảm thấy tự thẹn, bèn bỏ ngay ý định đó.

Những cuốn bí kíp võ học, chàng buộc lại thành một gói đeo ở sau lưng, còn hộp báu vật chàng bỏ vào ngực áo.

Đoạn chàng tới trước mộ Vô Danh Khách quỳ lạy và khế nói:

- Đa tạ sư phụ đã truyền thụ võ công.

Vị nóng lòng lên mặt đất, Kim Ngang Tiều vội bước ra cửa động.

Nhưng ra đến bên ngoài chàng thấy... mất sợi dây thừng để leo lên, Kim Ngang Tiều hốt hoảng nhìn lên, địa huyệt thăm thẳm phía trên cao lỗ hổng nhỏ xíu chỉ thấy mây xanh, còn chiếc thừng biển đầu mất. Kể nào đã rút sợi dây thừng lên mất rồi triệt hạ lối lên của Kim Ngang Tiều.

Kể đó là ai? Người anh của Câu Hồn Bang chủ chăng? Hay chính Câu Hồn Bang chủ.

Như để trả lời câu hỏi phân vân của Kim Ngang Tiều lúc đó, một chuỗi cười the thé từ trên miệng địa huyệt vọng xuống.

Đó là tiếng cười của Câu Hồn Bang chủ!

- Tiểu tử họ Kim! Nhà ngươi còn sống hay đã chết rồi?

Kim Ngang Tiều rung mình, kinh sợ, biết rằng kẻ tử thù của mình đã rút dây thừng, không cho chàng lên mặt đất. Ý định chôn sống chàng ở dưới địa huyệt này sao?

Ở trên cao, Câu Hồn Bang chủ lại hỏi:

- Họ Kim kia! Nhà ngươi đã hóa thành quỷ cụt chân cụt tay rồi phải không? Ngươi không còn đủ sức trả lời ta nữa hay sao?

Chợt Kim Ngang Tiều tỉnh ngộ: Câu Hồn Bang chủ quyết không thể để chàng vui thân dưới địa huyệt. Ý biết chàng lấy báu vật nên chờ chàng ở miệng địa huyệt để chiếm lấy báu vật đó, đem về cho mẹ y... hoặc giả y chiếm lấy làm của riêng chưa biết chừng.

Nhưng Câu Hồn Bang chủ vẫn chưa biết chàng đã thoát nạn và vị dị nhân đã chết. Y nhìn chàng đã bị cụt một tay, một chân rồi, Kim Ngang Tiều liền lớn tiếng hỏi:

- Người lắm! Ta đâu có thành phế nhân.

Câu Hồn Bang chủ lặng người đi một lát có vẻ ngạc nhiên. Y đứng trên cao không trông thấy Kim Ngang Tiều đứng ở trong động nằm ngang địa huyết, nhưng chỉ cần nghe tiếng nói của Kim Ngang Tiều với nội lực sung túc, y cũng biết chàng không hề bị thương vì chàng nói thật.

Y quát hỏi:

- Người... người không lấy báu vật hay sao?

Kim Ngang Tiều cười dài, ngạo nghễ đáp:

- Sao lại không? Báu vật đã ở trong tay ta.

- Còn vị dị nhân?

- Vị dị nhân đã chết rồi!

- A!

Câu Hồn Bang chủ kêu lên một tiếng kinh ngạc. Hắn không ngờ sự tình lại thế. Tiếng kêu của Câu Hồn Bang chủ còn pha lẫn một niềm hối tiếc. Hắn tiếc đã không xuống đây để lấy vật báu từ trước.

Kim Ngang Tiều lại cười đắc chí:

- Người tiếc phải không? Muộn rồi! Mau vớt dây thừng xuống để ta lên, đem báu vật về cho mẫu thân của người.

Câu Hồn Bang chủ bỗng buông một chuỗi cười dài, âm thanh đưa xuống địa huyết âm âm như tiếng sấm. Sau một tràng cười gay gắt điên dại, Câu Hồn Bang chủ lại quát bảo chàng:

- Tiểu tử họ Kim kia! Người phải cột báu vật vào đầu dây thừng để ta kéo lên trước. Sau đó mới đến lượt người, nghe không?

- Không! Quân xảo trá, ta không mắc lừa người.

Kim Ngang Tiều căm giận quát lên như vậy. Chàng đã hiểu mẹo lừa của Câu Hồn Bang chủ để chiếm lấy báu vật.

Câu Hồn Bang chủ lại cười lớn:

- Kim tiểu tử! Ngươi muốn chôn xác dưới địa huyết hay sao?

Kim Ngang Tiêu vừa giận vừa kinh, lớn tiếng đáp:

- Ngươi hãy vứt dây thừng xuống đây!

Câu Hồn Bang chủ đáp vọng xuống:

- Được! Ta vứt đầu dây thừng xuống. Nhưng ngươi chớ lầm. Nếu ngươi bám vào dây thừng ta sẽ cắt đứt dây cho ngươi rớt xuống đáy vực nát thây. Ngươi phải cột bấu vật vào dây thừng để ta kéo lên trước. Sau đó ta sẽ cho ngươi lên. Chịu không?

Kim Ngang Tiêu cả giận quát:

- Không.

Tuy vậy chàng lo ngại vô cùng vì biết rằng ở vào thế chết, kẻ địch chiếm thượng phong, tính mạng của chàng hoàn toàn ở trong tay y mà không có cách nào đối phó.

Giọng lạnh lùng của Câu Hồn Bang chủ vọng xuống:

Nếu ngươi muốn chết ở dưới đó, ta để cho ngươi chết, khó gì. Sau khi ngươi chết, ta sẽ xuống lấy báu vật, đâu có sao! .

Kim Ngang Tiêu im lặng, chàng biết kế hoạch của đối phương thật lợi hại và chắc chắn. Chàng chỉ biết một điều là Câu Hồn Bang chủ không xuống đây ngay để đoạt lấy báu vật. Với võ công của y hơn chàng gấp bội, y có thể giết chàng dễ dàng.

Nhưng chỉ suy nghĩ một chút chàng hiểu ngay. Câu Hồn Bang chủ sợ chàng bị cùng đường sẽ hủy hoại vật báu. Hơn nữa y không muốn lâm vào thế nguy như chàng hiện nay. Xuống địa huyết rồi, lúc lên trắc trở thì sao? Hiện nay có người thứ ba là anh ruột của y biết y có mặt ở nơi đây và xuống địa huyết. Tự nhiên, một người như Câu Hồn Bang chủ không thể tin ai dù là anh ruột của y.

Câu Hồn Bang chủ thấy chàng im lặng im lại hỏi vọng xuống:

- Thế nào, ngươi suy nghĩ kỹ chưa!

Kim Ngang Tiêu nghiêng rằng đáp:

- Chết thì thôi, ta quyết không chịu trao báu vật cho ngươi.

Bên trên, tiếng cười của Câu Hồn Bang chủ vọng xuống:

- Ngươi nhất định như vậy?

- Nhất định.

- Người muốn chết đói, chết khát ở dưới đó tùy ý. Ta chờ mấy ngày không sao. Nếu cần ta lấp luôn địa huyệt này cũng được.

Tiếng của Cầu Hồn Bang chủ nhỏ dần rồi tắt hẳn. Y đã đi khỏi miệng địa huyệt.

Nghe lời nói của Cầu Hồn Bang chủ, bất giác Kim Ngang Tiều giật mình, vội sờ tay vào túi lương khô. Chàng tái mặt: lương khô của chàng đã hết hẳn từ hôm trước.

- Địa chấn. Động đất.

Kim Ngang Tiều chỉ kịp nghĩ có thể, người chàng đã bắn tung lên, đập đầu vào vách động ngất lịm đi không biết gì nữa.

Kim Ngang Tiều ngất đi không biết bao lâu nhưng đến khi chàng tỉnh dậy xung quanh chàng đá đất ngổn ngang, trời tối om. Có lẽ lúc này đã khuya rồi.

Chàng tìm mỗi lửa đốt lên. Chàng biết rằng vừa xảy ra một trận động đất ghê gớm, chàng ở trong sâu trong lòng đất, không bị chôn vùi quả là may mắn vô cùng.

Sau khi đốt mỗi lửa, việc đầu tiên là chàng soi nhìn tảng đá trước mặt. Kim Ngang Tiều hy vọng đất rung chuyển: tảng đá sẽ lăn ra một nơi khác hay bể vỡ để mở cho chàng một lối đi. Nhưng chàng lại một lần nữa thất vọng. Tảng đá vẫn bịt kín như trước, và vì bụi đất bám đầy, lúc này có vẻ liền với vách động hơn trước.

Kim Ngang Tiều thở dài quay ra phía ngoài.

Bên ngoài, nơi động dạ quang chôn hài cốt vị dị nhân Vô Danh Khách vẫn y nguyên, tuy đá vụn ở đâu lăn ra ngổn ngang.

Kim Ngang Tiều bỏ nơi đây chạy ra địa huyệt. Bỗng chàng kêu lên một tiếng hãi hùng và tuyệt vọng. Địa huyệt, đường giếng ăn thông lên mặt đất còn đâu nữa!

Ra khỏi chỗ bế đã đến cửa động, nơi ăn thông ra giếng địa huyệt, Kim Ngang Tiều thấy một bức tường đất che kín. Lúc này Cầu Hồn Bang chủ muốn thả dây xuống cho chàng lên cũng không được nữa, vì địa huyệt đã bịt mất. Hay dù hẳn có muốn xuống địa huyệt cướp lấy báu vật cũng không xong.

Kim Ngang Tiều đã bị hãm trong một hang sâu ở dưới đất, cũng may bị địa huyệt tuy bị lấp kín, nhưng còn những kẽ hở, có gió lùa vào, thành ra trong động vẫn còn không khí để thở.

Trận động đất càng làm cho tình trạng của Kim Ngang Tiều bi đát hơn. Chắc chắn chàng bị chôn sống ở đây rồi. Kim Ngang Tiều kinh hoàng tuyệt vọng, rú lên một tiếng dài

như kẻ loạn trí, chàng đưa hai tay ra, vận tận lực bình sinh công lực đẩy vào bức tường đá, như muốn đất tách ra một đường để chàng chui lên.

Nhưng với hai tay không, làm sao chàng lay chuyển được núi?

Lâu rồi chàng mệt đờ, buông hai tay, ngồi phệt xuống đất, ôm mặt khóc nức lên. Dù can đảm đến đâu, Kim Ngang Tiều cũng không thể tự trấn tĩnh nổi trước thảm trạng bị chôn sống.

Khoảng sáng ngày thứ hai, Kim Ngang Tiều đã bình tĩnh trở lại.

Chàng đã cam chịu với số phận và chỉ còn ngồi chờ chết. Suốt ngày chàng chỉ ngồi một chỗ, ở chỗ chôn hài cốt của vị dị nhân Vô Danh Khách. Vì nơi đó, đá phát dạ quang, sáng như thấp đèn. Chàng đã tuyệt vọng về lối đi lên địa huyệt, nên chỉ quanh quẩn ở phía có khối đá chắn ngang đường hầm để tìm cách đẩy viên đá.

Nhưng đẩy mãi chỉ tốn hơi sức chớ không ích gì, Kim Ngang Tiều đành ngồi một nơi ôm đầu suy nghĩ. Những lúc này biết bao kỷ niệm xưa lần lượt diễn qua óc chàng, Kim Ngang Tiều đã định ninh mình phải chết, nên tâm trí trở nên bình thản, không còn cuống cuống hoảng sợ như lúc đầu. Chàng chỉ ân hận không báo được thù cho cha mẹ và Câu Hồn Bang vẫn còn hoành hành thiên hạ.

Rồi Kim Ngang Tiều lại nhớ đến Thôi Ngọc Hoàn, cô gái mà chàng yêu tha thiết, nhưng vẫn e dè lo ngại, vì hành tung của nàng quá bí mật. Chàng không khỏi đau đớn nghĩ đến lời hẹn ước sẽ cùng Thôi Ngọc Hoàn kết bạn trăm năm, để rồi hai người đưa nhau lên chốn sơn lâm cùng cốc ẩn cư, xa lánh hắc giang hồ.

Sang đến ngày thứ ba, Kim Ngang Tiều bắt đầu mệt lả vì đói khát.

Đời chàng có thể chịu đựng được, nhưng khát làm chàng khổ sở nhất. Ban đêm thì chàng chỉ thu được ít giọt sương qua các kẽ đá, tạm đỡ khát, nhưng ban ngày chàng khô cả cổ, mồm mép nứt nẻ, muốn sung lên.

Sang ngày thứ tư, Kim Ngang Tiều đói không chịu nổi. Mắt chàng hoa lên, tay chân rời rã đứng lên không nổi. Chàng ngã lưng vào tường đá, biết tính mạng mình chẳng còn bao lâu nữa là tuyệt.

Nhưng khi dựa lưng vào tường đá, chàng bỗng chạm phải gói sách võ công đeo ở lưng, Kim Ngang Tiều buồn rầu cúi bó sách ra đặt ở bên người, chàng đau đớn nghĩ thầm: Trước đây chàng chỉ mong được một trong những bí quyết võ công thượng thừa này để tu luyện,

không ngờ nay có một lúc năm sáu bộ bí kíp thế gian hạn hữu, chàng đành phải nhìn sách để... chết đói.

Đói! Đói và khát, như cào như cấu ruột gan chàng. Kim Ngang Tiều đã tìm khắp nơi, hái cỏ cây, rêu bất cứ thứ gì để bỏ vào miệng cho qua cơn đói. Nhưng trong khu động này cỏ cây rất ít có bao nhiêu chàng đã ăn hết cả từ hai ngày đầu, đâu còn nữa. Giờ đây trông thấy bộ sách võ học ở bên mình, Kim Ngang Tiều chỉ muốn xé ra nhai cho đỡ đói. Chợt chàng nhớ đến chiếc hộp gỗ gọi là báu vật mà chàng lấy cho lão quái bà.

Kim Ngang Tiều mệt nhọc lần tay vào ngực áo moi chiếc hộp đó ra. Chàng bất giác mỉm cười đau khổ, hộp này chẳng biết chứa thứ châu báu gì quý giá, nhưng giờ đây đối với kẻ sắp chết như chàng, bất cứ thứ báu vật gì cũng vô giá trị.

Kim Ngang Tiều ngấm ngấm chiếc hộp bọc trong chiếc áo đen của vị dị nhân. Chàng không khỏi tò mò tự hỏi trong này có gì. Chàng lần tay mở chiếc áo đen để lấy chiếc hộp ra.

Chàng muốn mở hộp ra xem. Trước đây chàng quả có hứa với lão quái bà không mở ra xem trước khi đưa về cho lão quái bà, nhưng lời hứa đó giờ đây không thành vấn đề. Chàng đã sắp chết đói, vùi thân muôn thuở dưới hang núi sâu này, với chiếc hộp báu vật, đâu còn hy vọng trở lên trao cho lão quái bà nữa.

Dù có mở ra xem chàng cũng đến chết ở đây. Hiện nay chàng chỉ là một hoạt tử nhân, chàng mở ra xem tưởng cũng chẳng vô hại, mà cũng chẳng cố tình vi phạm lời hứa với lão quái bà.

Kim Ngang Tiều mở áo lấy chiếc hộp, chàng không khỏi ngạc nhiên thấy rõ hộp gỗ trước đây màu đen xỉn, nay đã trở lại sắc nâu nâu, đúng như màu gỗ.

Tuy thế xác mệt là vì đói khát, Kim Ngang Tiều vẫn còn tỉnh táo sáng suốt. Chỉ suy nghĩ một chút chàng hiểu ngay, trước đây vỏ hộp có sắc đen là vì tẩm thuốc độc. Chàng đã dùng chiếc ấn của vị dị nhân gói chiếc hộp, chiếc áo cũng như toàn thể hài cốt đều có tẩm thuốc giải độc.

Bởi vậy, khi gói chiếc hộp, chiếc áo đã có thuốc giải độc trừ khử hết chất độc ở vỏ hộp, trở lại sắc gỗ như cũ. Kim Ngang Tiều nhận thấy điều dự đoán của mình có lý, chàng yên lòng cầm chiếc hộp lên ngắm nhìn.

Hộp gỗ rất kiên cố, nắp hộp đóng chặt và rất khít. Chàng để ý nhìn thấy nắp có gắn bằng một thứ nhựa cây rất cứng rắn vô cùng. Các khe hộp cũng có gắn nhựa cây, nên kín mít, không kẻ hở.

Kim Ngang Tiều rất đỗi ngạc nhiên. Trong hộp có thứ báu vật gì mà vị dị nhân làm chiếc hộp cẩn thận như vậy? Trí tò mò của chàng càng thúc mạnh, chàng lấy tay cạy nắp hộp. Nhưng nắp gắn chặt quá, dù bình thường vận toàn thân nội lực, chưa chắc đã mở được, nữa là lúc sau mấy ngày nhịn đói, chàng đã mệt lả.

Kim Ngang Tiều liền tuốt lưỡi đoản kiếm chàng đeo bên người ra khỏi bao, dùng mũi kiếm sắc bén nạy nắp hộp. Quả nhiên, lưỡi gươm sắc, chàng mở được nắp dễ dàng.

Nắp hộp vừa bật mở, một mùi hương thơm vô cùng kỳ diệu bỗng xông lên mũi lên mặt Kim Ngang Tiều làm chàng tỉnh hẳn thật huyền diệu, như thể thuốc tiên, Kim Ngang Tiều đang ù tai hoa mắt vì đói, bỗng tỉnh hẳn.

Định thần nhìn kỹ, Kim Ngang Tiều bỗng rú lên một tiếng vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc. Thì ra trong hộp có hai hoàn thuốc to bằng nắm tay người, màu thuốc đen nhánh, hương thơm ngào ngạt, mới trông quả là biết ngay là một thứ tuyệt thế linh đan.

Nhưng còn nữa!

Bên cạnh hai hoàn thuốc là một vật rất lạ, mới thoát trông Kim Ngang Tiều tưởng là xác một đứa bé con nhỏ xíu ướp khô. Nhưng đó chỉ là một thứ củ trắng muốt như ngọc và có những vân đỏ như huyết. Đồng thời từ củ đó, một mùi hương thơm kỳ diệu bốc ra.

Kim Ngang Tiều rú lên một tiếng kinh ngạc:

- Nhân Sâm! Trời, ta chưa bao giờ được thấy một thứ sâm quý lạ như thế này!

Thật thế đó là một thứ nhân sâm có lẽ là độc nhất vô nhị trong thế gian.

oOo

TUYẾT SÂM VÀ LINH ĐAN

Kim Ngang Tiều run rẩy cầm củ nhân sâm lạ lùng đó lên, bỗng mồm chàng ứa nước bọt, mùi vị nhân sâm đó thơm ngon quá, mát làm đến nỗi chàng chỉ muốn bỏ ngay vào mồm nhai ngấu nghiến cho đỡ đói. Phải cố trấn tĩnh lắm, Kim Ngang Tiều đưa lên mồm. Đồng thời chàng lại thấy ở dưới đáy hộp gỗ có mảnh giấy của Vô Danh Khách để lại.

"Đồ đệ, ta cho con mấy thứ báu vật này ngàn năm không có trong thế gian, để giúp con tu luyện mau thành công quả."

Hai hoàn thuốc này chính là Hà Thủ Ô Bách Dược Linh Đan do sư phụ luyện thành.

Năm xưa tình cờ lên Thái Hành Sơn, sư phụ tìm thấy một cây Thiên Niên Hà thủ Ô, bảo vật hạn hữu trong thế gian. Sư phụ liền theo phương pháp huyền môn bí truyền của ban phái luyện với một trăm thứ linh dược hiếm có, chỉ thành Hà Thủ Ô Bách Dược Linh Đan. Tất cả có ba hoàn, hai mươi năm trước đây, sư phụ đã dùng một hoàn, rồi sau đó xuống ẩn cư dưới huyệt này và tịnh cốc, công phu đại tiến.

Gần đây, nếu sư phụ uống nuốt hai hoàn linh dược này thì có thể sống thêm bốn mươi năm nữa, nhưng sư phụ không muốn cưỡng mệnh trời, khi biết khí số đã tuyệt, nên mới để lại cho kẻ duyên may được hưởng.

Đồ đệ ăn hai hoàn thuốc này, có thể bằng với người đã có công phu hỏa hậu: tu luyện nội công trong bốn mươi tám năm.

Nhưng đồ đệ còn được may mắn hơn nữa là được hưởng một củ Thiên Nhiên Tuyết Sâm do sư phụ tìm thấy trên rặng núi Vạn Tuyết Trường Bạch ngoài Quan ngoại. Tuyết sâm này có công lực cải lão hoàn đồng, ăn vào có thể trường thọ, trẻ mãi không già như người tu học phép tiên.

Trước khi uống hoàn thuốc, con hãy dùng Tuyết Sâm để bồi bổ khí lực, trừ duyệt các sơn lâm chướng khí hay các chất độc trong người.

Vô Danh Khách."

Kim Ngang Tiều ứa nước mắt cảm động, cúi lạy về phía một vị dị nhân. Đã mấy ngày đói mềm, ngay đến sách và giấy còn muốn ăn cho đỡ đói. Kim Ngang Tiều không còn nhẫn nại được nữa. Chàng không cần suy tính và cũng chẳng nghĩ đến lão quái bà hay ai ai, liền cầm củ Tuyết Sâm lên cần ăn ngay đỡ đói.

Tuyết Sâm quả là phi phàm. Mới đưa lên gần mồm, chàng đã ngửi thấy hương vị thơm lừng. Cắn vào mồm nhai mấy miếng, chàng thấy Tuyết Sâm lạnh buốt, nhưng thơm ngon vô kể. Tuyết Sâm vừa trôi qua cổ họng, Kim Ngang Tiều thấy toàn thân rung chuyển, một luồng khí lực âm nhu không biết từ đâu chuyển qua tứ chi, hơi mát và dịu thấm nhập đến gân cốt.

Trong chớp mắt Kim Ngang Tiều đã ăn hết củ Tuyết Sâm.

Đang là người đói lả, Kim Ngang Tiều bỗng được thứ thánh dược, sức lực chàng chẳng những hồi phục như cũ, mà có vẻ tăng tiến bội phần.

Ngay đến tâm trí, chàng cũng thấy tỉnh táo sáng suốt hơn xưa rất nhiều. Thân thể Kim Ngang Tiều lúc đó như một cây khô héo hết nhựa, sắp tàn, bỗng nhiên được tưới nước quý và vun bón.

Vì mấy ngày trời đói khát, mỗi mệt dùng sức quá nhiều, sau khi ăn hết củ Tuyết Sâm, Kim Ngang Tiều nằm lăn ra ngủ một giấc dài.

Đến khi tỉnh giấc chàng thấy trong người khoan khoái vô cùng. Chàng liền ngồi vận động nội công, theo đúng phép thở nạp mà chàng đã học được trong hai thức Cự Linh Thần Chưởng, chuyển vận chân khí lưu chuyển khắp người.

Ngồi vận chuyển được một lúc, Kim Ngang Tiều thấy một cảm giác kỳ lạ. Từ Đan Điền bỗng phát ra một luồng chân khí nóng như lửa, khó chịu vô cùng luồng chân khí đó không hiểu tại sao bỗng chạy ngược lên, buồn buồn như kiến cắn, vừa nóng vừa bứt rứt khó chịu, từ Đan Điền nó chuyển qua sống lưng, rồi từ sống lưng như kiến bò, dần dần đến bả vai thì thấy đau nhói.

Kim Ngang Tiều kinh hoảng, không hiểu sự gì đã phát ra trong cơ thể chàng, từ khi học tập võ nghệ đến nay, chàng mới thấy hiện tượng đó là một. Đến khi đầu vai chàng thấy đau nhói và nóng như lửa có vẻ sung ục lên, chàng vội vàng lật áo, ghé đầu nhìn vào bả vai sung, mới đầu kinh hoảng không hiểu, tự hỏi không biết chàng đã bị trúng thương từ bao giờ. Nhưng sau chàng chợt nhớ ra rằng nơi bả vai đó chính là chỗ lão quái bà quái nhân đã phát nhẹ một chưởng và chàng đã ngờ lão quái bà hạ độc thủ. Chàng còn nhớ bà nói rằng đã dùng thủ pháp kịch độc, truyền một loại Đoạt Mệnh Độc Châm vào người chàng, nếu trong vòng hai trăm ngày, chàng không trở về để lão quái bà giải độc, cây độc châm sẽ chạy vào xương cốt chàng, hành hạ chàng sống dở chết dở.

Song là, từ khi ra đi đến nay chưa được hai tháng, có sao đã phát độc? Trước đây bả vai chàng không đau đớn gì và cũng không có cảm giác gì lạ, tại sao bây giờ lại song tím thế này?

Trong khi Kim Ngang Tiều suy nghĩ, thì chân khí nóng từ Đan Điền không ngớt chuyển lên bả vai, và mỗi lần luồng chân khí chạy đến vết thương, chàng lại thấy nhói như kiến cắn, tuy không đau đớn lắm, nhưng bứt rứt khó chịu vô cùng.

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiều “a” lên một tiếng. Sau một lần đau nhói dữ dội hơn trước, vết thương ở bả vai chàng bị nhiên vỡ ra đồng thời, một thứ nước đen kịt như mực, vô cùng hôi thối rỉ ra, mới đầu còn ít, sau chảy thật mạnh, khiến Kim Ngang Tiều phải nghiêng bả vai để thứ nước đen đó chảy xuống đất.

Kim Ngang Tiều hiểu ngay đó là thứ nước độc trong cơ thể chàng. Chàng chợt nhớ mấy lời của Vô Danh Khách: Tuyết Sâm có năng lực khử độc.

Sau khi chàng ăn Tuyết Sâm, chất độc do bà lão truyền vào người trước đây, nay bị đẩy ra ngoài. Kim Ngang Tiều hồi hộp nhìn vết thương lúc này đã xẹp đi quá nửa.

Quả nhiên miệng vết thương đã nứt nhô ra một vật nhỏ như sợi tóc, đen kịt và lấp lánh tựa hồ như kim khí.

Vật đó bị chân khí trong người Kim Ngang Tiều đẩy ra ngoài, chẳng bao lâu thò dài ra đến một gang tay. Thì ra đó là một thứ kim nhỏ như sợi tóc. Đó chính là Đoạt Mệnh Độc Châm của lão quái bà.

Kim Ngang Tiều vội lấy mảnh áo lót vào tay, khẽ cầm cây độc châm đó rút ra khỏi vết thương. Cây độc châm dài hơn một gang, sắc bén vô cùng, có tẩm thứ thuốc kịch độc.

Chàng thở dài nhẹ nhõm, vì sau khi rút cây châm ra, máu đen tiếp tục chảy ra một lúc nữa, đến khi chung quanh vết thương hết màu tím thì có máu đỏ tươi chảy ra một lúc rồi ngừng.

Kim Ngang Tiều đã được Tuyết sâm giải thoát khỏi một thủ pháp ám hại ghê gớm của lão quái bà. Chàng không khỏi rung mình nghĩ đến vật kịch độc như độc châm này đã ở trong người chàng hơn một tháng trời nay.

Sau khi vết thương cầm máu và hết sưng. Kim Ngang Tiều liền lấy thuốc kim sang buộc lại. Chàng thấy người nhẹ nhõm sáng khoái, nên nghĩ thầm có lẽ bao nhiêu chất độc tích tụ trong người từ trước đến nay đã theo độc châm và máu đen chảy ra ngoài hết. Cơ thể chàng đã được Tuyết Sâm tẩy rửa thật thanh khiết.

Kim Ngang Tiều thấy trong người nhẹ nhõm liền nhảy phắt lên đi một vòng trong động, lòng hớn hở vô cùng. Nhưng nỗi vui mừng của chàng rất ngắn ngủi. Vì khi chợt nhớ đến hoàn cảnh bị giam hãm ở nơi đây, không lối thoát, chàng lại thất vọng thở dài.

Dù có trừ khử được độc châm, rốt cuộc chàng vẫn chết ở dưới này.

oOo

HÀ THỦ Ô LINH ĐƠN

Khoảng hai ngày sau đó, Kim Ngang Tiều lại thấy đói như cào. Tuyết Sâm chỉ giúp chàng thanh lọc cơ thể, chứ không giúp chàng nhịn đói được. Hơn nữa, Tuyết Sâm làm chàng khỏe khoắn sáng khoái tâm thần, nên lần này cơn đói càng dữ dội. Vì nhờ có một ngày mưa, nước chảy rúc xuống khe đá, nên chàng không bị khát mà chỉ bị đói thôi.

Cầm cự với nạn đói suốt ngày sau đó nữa, Kim Ngang Tiều chịu không nổi, bắt đầu nhìn đến hai viên thuốc hoàn to bằng nắm tay của vị dị nhân để lại.

Trước đây chàng không muốn đụng đến hai viên thuốc này, định bụng rằng nhược bằng chàng bị chết khô ở dưới động này thì thôi, còn nếu chàng tìm được cách trở lên mặt đất, chàng quyết đem hai viên thuốc trả lại cho lão quái bà.

Vốn là người trung hậu thật thà, Kim Ngang Tiều không muốn nuốt lời hứa với một vị tiền bối. Lúc này tuy chàng đã thoát khỏi nạn độc châm, có thể bỏ mặc luôn lão quái bà. Không cần trở lại động Giác Vân Phong trên núi Thanh Thành nữa, nhưng Kim Ngang Tiều đã hứa một lời là chàng phải làm cho bằng được.

Lão quái bà dù có dùng thủ pháp ác độc đối với chàng, nhưng theo quan niệm của Kim Ngang Tiều, lão quái bà đã sai bảo chàng đến lấy vật này, thì chàng coi như vật báu tức là thuộc lão quái bà rồi.

Đáng lẽ lão quái bà có quyền lấy cả củ Tuyết Sâm, nhưng vì quá đói khát chàng đã trót ăn mất rồi, bởi vậy chàng lại càng quyết chí dành hai hoàn thuốc chí bảo này cho lão quái bà.

Song là, đó là ý nghĩ của Kim Ngang Tiều khi chàng còn tỉnh táo và không bị cơn đói hành hạ.

Lúc này chàng đói đã gần mê người đi, bất cứ vật gì cũng muốn bỏ vào mồm nhai, làm sao còn nghĩ đến việc câu nệ giữ lời hứa. Hơn nữa, chàng đã cho mình tắt chết ở nơi đây, không thể nào trở lên mặt đất nữa, làm sao còn có thể gặp mặt lão quái bà để trao trả hoàn thuốc.

Thà rằng ăn luôn cho đỡ cơn đói khổ sở, rồi được đến đâu hay đến đó. Không do dự gì nữa, Kim Ngang Tiều cầm lấy một hoàn thuốc cắn nhai ngấu nghiến.

Vị dị nhân Vô Danh Khách nói không sai. Quả là một thứ tiền dược, tuy mùi không thơm bằng Tuyết Sâm, nhưng vị thật là ngon ngọt vô cùng. Ăn vào đến đâu, Kim Ngang Tiều thấy tỉnh người đến đó.

Đang khi lòng dạ đói, Kim Ngang Tiều ăn được một hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược nên thấy thấm thía vô cùng.

Trong người chàng đã được tẩy hết chất độc, nhờ có Tuyết Sâm là vị dẫn mở đầu, Kim Ngang Tiều lại nhịn đói luôn mấy ngày rồi mới ăn thuốc. Thì ra, vì tình cờ chàng đã sử dụng thuốc đúng theo những điều kiện, để thuốc có đầy đủ công hiệu.

Ăn xong một hoàn thuốc, Kim Ngang Tiều thấy cơn đói đã biến mất. Chàng thấy không no, nhưng cũng không thấy đói. Biết rằng còn phải cầm cự với tử thần ở dưới huyết sâu này một thời gian lâu, Kim Ngang Tiều liền cất một hoàn đi, chờ đến lúc thật cần thiết mới dùng.

Vả lại chỉ ăn một hoàn cũng thấy đủ khỏe khoắn lắm rồi. Vị dị nhân viết thư để lại nói ông ta chỉ ăn một hoàn cũng đủ sức Tịch cốc cả chục năm trời và ẩn cư được hai chục năm dưới địa huyết này. Có lẽ hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược có thể giúp Kim Ngang Tiều quên ăn một thời gian lâu, để may ra chàng sẽ tìm được lối thoát thân.

Nghĩ vậy, Kim Ngang Tiều thấy phấn khởi vô cùng. Ăn xong hoàn thuốc, Kim Ngang Tiều thấy bụng sôi lên. Đồng thời chàng thấy từ Đan Điền phát ra luồng chân khí đủ cả hai loại nóng và lạnh, tức là âm và dương, chạy đi khắp cơ thể.

Một hoàn thuốc có thể giúp hai chục năm hỏa hậu nội công, vị dị nhân đã viết thư để lại nói rõ như vậy. Kim Ngang Tiều chưa biết công lực của mình sẽ tăng tiến ra sao, nhưng lúc này chàng thấy chân khí vận chuyển khắp người, bụng sôi như sấm động, nên vội vàng đã tọa, theo đúng phép thờ nạp nội công thượng thừa, điều dẫn chân khí di chuyển khắp lục phủ ngũ tạng.

Không ngờ chàng hô hấp vận khí còn khá, đến lúc chàng hô hấp vận khí được vài lần, những luồng chân khí tựa hồ như ngựa ô được thúc dậy, càng chạy mạnh hơn trước, bụng chàng nóng ra, hơi từ Đan Điền phát ra liên miên bất tuyệt, mỗi lúc một nhanh hơn.

Một lúc sau, chân khí vận chuyển dữ dội, Kim Ngang Tiều thấy toàn thân bùng bùng nóng, chàng có cảm tưởng như huyết mạch có hơi thổi phồng lên sắp vỡ tung hết.

Kim Ngang Tiều mặt đỏ bừng như gấc, cởi phăng cả áo ngoài, áo trong bỏ mình trần, nhưng luồng chân khí chạy mỗi lúc một mạnh thêm.

Chàng kinh hoảng không dám hô hấp điều động chân khí nữa. Song là, chàng vừa ngừng thì hơi ứ đọng, người muốn nổ tung như xác pháo, không biết làm thế nào, Kim Ngang Tiều lại phải hô hấp thật mạnh và theo phép nội công, điều vận chân khí.

Nhưng càng điều vận hô hấp, chân khí lại càng lưu chuyển dữ dội. Chỉ lát sau toàn thân chàng dần dật, da thịt nóng đỏ lên, hơi bắt đầu bốc ra.

Tuy thế xác ở trong tình trạng giao động ghê gớm như vậy, tâm trí chàng lại rất tỉnh táo, sáng khoái, cảm thấy người nhẹ lâng lâng hai mắt sáng quắc như điện.

Toàn thân chàng bùng bùng như bốc cháy, đột nhiên từ đầu chàng bốc lên một luồng khói trắng. Không nhận được nữa, Kim Ngang Tiều bỗng rú lên một tiếng dài. Tiếng rú như tiếng sét nổ, làm những bụi sỏi ở xung quanh tường và trần động đá rớt xuống rào rào.

Kim Ngang Tiều vừa mừng vừa sợ. Chàng không ngờ tiếng hét của mình lại mãnh liệt ghê gớm như vậy. Chàng cũng không hiểu tại sao mình hét lớn, chàng chỉ biết hét lên như vậy là giải tỏa bớt được những hơi khí đang làm nhộn nhạo trong cơ thể chàng.

Kim Ngang Tiều thấy khoan khoái, lại hét nữa và hét nữa. Nhưng rồi tiếng hét liên hồi cũng không làm sao dịu bớt được khí lực toàn thịnh trong cơ thể chàng lúc đó.

Sau cùng Kim Ngang Tiều tưởng đến hóa điên. Chàng nhảy phắt lên, không ngờ chỉ một nhảy khẽ đã đưa thân hình chàng bay vọt lên đến gần động rồi mới rớt xuống.

Nhưng Kim Ngang Tiều không còn tâm trí nào nhận xét sức mạnh kỳ lạ đó. Chàng muốn đập phá, lăn lộn, cho dịu bớt những luồng chân khí chạy trong cơ thể.

Mặc dầu rất tỉnh táo, Kim Ngang Tiều không sai khiến nổi cử chỉ của mình nữa. Chàng vùng quỳen cú thể đập vào các vách đá lởm chởm, người lăn chỗ này qua chỗ nọ, chân tay gãy giụa như thể hóa điên.

Đôi cánh tay Kim Ngang Tiều lúc này biến thành đôi côn thép cú thể đập liên hồi vào vách đá. Cũng may chàng đã cởi bỏ y phục ngoài, nên mình để trần chỉ mặc chiếc quần lót, đôi vú hài bằng da cũng vút ra một góc, thành thử y phục chàng không bị rách nát.

Kim Ngang Tiều đập, đá, đánh vào đá, chàng đã thành mình đồng da sắt, chỉ thấy đá vụn nát rớt rào rào, những tảng đá lớn trong chóp mắt bị đập tan tành. Càng đập đá càng thấy thú vị, Kim Ngang Tiều cười lên khanh khách. Rồi lại hét, rồi lại đập. Không biết trong bao lâu, đến khi chàng thấy trong người khoan khoái dễ chịu, chân khí vận chuyển đã điều hòa, không còn muốn nổ tung như trước, chàng liền ngừng lại, và ngo ngác đứng trông quanh.

Cả một khu động đá đó đầy đá vụn, tường đá xung quanh trước gồ ghề lởm với các nhũ đá tua tủa, thì nay đã được đập bằng...

Kim Ngang Tiều bờ ngỡ như chiêm bao, nhìn xuống đôi cánh tay và cơ thể. Da thịt chàng đỏ hồng, đôi quỳen đầy bụi đá, thịt chàng như rấn lại, xương cốt cũng cứng thêm.

Tuy còn ngỡ ngác, Kim Ngang Tiều cũng lơ mờ hiểu rằng chàng vừa trải qua một cuộc tập luyện công phu ghê gớm và nhờ hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược, chàng đã đạt được tới mức nội ngoại công thượng thừa. Kim Ngang Tiều vội vàng ngồi xuống, nhắm mắt di dưỡng tinh thần. Chàng không ngờ hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược lại hiệu nghiệm ghê gớm như vậy.

Lúc này cách vận khí luyện công của chàng đã khác hẳn trước. Chỉ mới khẽ hô hấp, chân khí trong người chàng đã chuyển động âm âm. Tuy nhiên chân khí đó chẳng khác gì một con ngựa bất kham, tuy có mạnh thật, nhưng chạy tán loạn chứ không theo một quy củ nhất định. Kim Ngang Tiều hiểu rằng nội lực của chàng đã tăng lên gấp bội, nhưng chàng chưa biết cách vận dụng cho đúng phép, thành thử chưa chạy đúng đường.

Kim Ngang Tiều chợt nhớ đến tập sách võ công, liền tìm cuốn sách Cự Linh Thần Công mở ra coi. Chàng vui mừng nhận thấy trong đó có một phần nhỏ chàng đã biết trước đây, khi học được hai thức Cự Linh Thần Chưởng.

Lúc này chàng ôn lại một lượt, càng xem càng hiểu thấu những điểm ảo diệu mà trước đây chàng không thể nào đoán nổi. Chàng liền học thuộc lòng các khẩu quyết rồi chiếu theo đó luyện công vận khí.

Khoảng hai tuần trà sau, Kim Ngang Tiều đã thấy công phu đại tiến. Chàng nghĩ thầm nếu cứ chiếu theo phép luyện công này luyện tập, chỉ trong một thời gian ngắn chàng có thể đạt tới bậc đệ nhất cao thủ, sánh ngang với "Tam Phật Tứ Chân".

Kim Ngang Tiều vui mừng vô hạn, nhưng nỗi mừng của chàng thật ngắn ngủi. Vì khi nhìn quanh động đá với tường nát vụn ngổn ngang xung quanh, chợt nhớ tới hoàn cảnh không lối thoát của mình.

Luyện được võ công thượng thừa có ích gì, nếu chẳng bị chôn sống dưới động núi này?

oOo

LUYỆN CÔNG THOÁT HIỂM

Bỗng nhiên Kim Ngang Tiều rú lên một tiếng thánh thót như rồng ngâm hồ rống. Chàng nhảy vọt lên, nhẹ như một lông hồng, thân hình chàng bay vút đi như một luồng khói, chỉ một bước chàng đã tới trước khối đá lớn chắn ngang đường động.

Đường lên địa huyết đã tuyệt, lối đi này là đường sống duy nhất. Công phu đã đại tiến, biết đâu chàng chẳng đẩy được một tảng đá khổng lồ này lăn ra đẩy vào tảng đá.

Tảng đá không nhúc nhích. Nhưng Kim Ngang Tiều buông tay ra, ngửa mặt cười lớn một hồi như điên dại.

Chàng biết đã tìm được đường sống.

Chàng đã có cả một cuốn Cự Linh Thần Công, công phu thượng thừa đệ nhất thiên hạ, lại thêm hai hoàn thuốc có thể giúp chàng tu luyện mau chóng, trong ít ngày có thể bằng bốn mươi năm công lực, làm sao chàng phải sợ tảng đá này?

Kim Ngang Tiều không đẩy tảng đá nữa, chàng hiểu công phu chàng lúc này chưa đủ. Nhưng rồi đây, chàng quyết luyện đến mức thành công.

Lòng chứa chan hy vọng, chàng quay về chỗ cũ, nơi động đá có dạ quang và cũng là nơi chôn hài cốt vị dị nhân. Đoạn chàng dọn dẹp những mảnh đá vụn, chọn lấy một nơi thật quang đãng, chuẩn bị luyện thành Cự Linh Thần Công.

Từ lúc ăn được hoàn thuốc, Kim Ngang Tiều không thấy đói khát nữa. Vấn đề ăn uống khỏi phải lo, giờ đây chẳng chỉ việc dốc hết tâm trí vào việc luyện công.

Kim Ngang Tiều vốn là người thông minh, thiên tư rất tốt trước kia sở dĩ công phu của chàng non kém là vì không học được các khẩu quyết bí truyền của các môn công phu chính tông. Môn nội công, của gia đình chàng do tổ phụ truyền lại chỉ là công phu thông thường, của võ lâm cứ theo môn nội công đó gọi là võ sư, nhưng so với các bậc dị nhân kiếm khách trong chốn giang hồ thì còn kém xa.

Ngày nay, lòng trời run rủi, Kim Ngang Tiều ngẫu nhiên được hưởng tất cả những gì cần thiết để đạt tới mức thượng đỉnh của võ lâm. Chàng được ăn Tuyết Sâm của hiếm trong thiên nhiên hạ, lại được hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược vật báu của võ lâm, trợ giúp hỏa hầu, chẳng cần tư chất thông minh, Kim Ngang Tiều cũng có thể thành nhất lưu cao thủ, sánh ngang với Hồ Ma Phạm Hồng hay vợ chồng Ngô Công lão quái.

Hơn nữa Kim Ngang Tiều lại được cả một kho tàng sách võ học. Chỉ cần luyện thành Cự Linh Thần Công chàng đã có thể trở nên vô địch thiên hạ. Công phu hỏa hậu vượt trên cả Bách Trọng Thiên Sư.

Kim Ngang Tiều đã thấy rõ hy vọng thoát khỏi nơi này, nên trong lòng phấn khởi ngày đêm mài miết tu luyện. Chẳng những chàng luyện Cự Linh Thần Công mà chàng lần lượt học

hết thấy môn chưởng, chỉ, trảo, các khẩu quyết kinh công thân pháp trong bốn năm cuốn sách của vị sư phụ Vô Danh Khách để lại.

Kim Ngang Tiều rất có chí và ham học. Chẳng những chàng cần phải tìm lối thoát khỏi địa huyết mà chàng còn mong luyện đến một mức tuyệt đỉnh để tìm kẻ thù rửa nhục và báo thù nhà. Ngoài các môn võ công, Kim Ngang Tiều lại xem cả những sách Y kinh và Độc kinh, luyện phép Lăng Không Điểm Huyệt.

Chàng lấy đất và đá, hứng nước mưa và hơi sương ban đêm, nhào nặn thành một hình người, rồi chiếu theo họa đồ vẽ trong cuốn Y kinh, ghi nhận các huyệt đạo, cả thấy ba trăm hai mươi bốn huyệt trong cơ thể người ta. Rồi chàng tập điểm vào các huyệt đó cho thật chuẩn định. Chàng còn nhắm mắt điểm huyệt, để dù trong đêm tối, cũng có thể điểm đúng được vào huyệt đạo của đối phương.

Kim Ngang Tiều mê mải tập luyện, ngày ngày tọa nạp vận công và lần lượt luyện Cự Linh Thần Công. Nguyên môn Cự Linh Thần Công này là phép luyện nội lực để sử dụng Cự Linh Thần Chưởng.

Nếu chỉ biết Cự Linh Thần Chưởng, chiêu số biến hóa mau lẹ quái dị, địch không thể nào tránh được, nhưng nội lực phát ra chỉ có hạn.

Bởi thế trước đây Kim Ngang Tiều hội được hai thức Cự Linh Thần Chưởng, nhưng không có nội lực, nên dù có đánh trúng địch cũng không thể hạ được các cao thủ hay đánh họ trọng thương. Người thư sinh, anh của Câu Hồn Bang chủ, trúng phải ba chưởng của Kim Ngang Tiều mà y vẫn như thường, thì hoảng sợ chớ không bị trọng thương.

Đó là Kim Ngang Tiều chưa luyện được nội lực của Cự Linh Thần Chưởng.

Cự Linh Thần Công là phép luyện nội công phù hợp với chiêu số của Cự Linh Thần Chưởng. Bởi vậy, Cự Linh Thần Chưởng có tám mươi một thức thì Cự Linh Thần Công cũng có tám mươi một tầng. Luyện xong mỗi tầng, nội lực lại tăng lên một bậc.

Trải qua không biết bao nhiêu ngày đêm, Kim Ngang Tiều đem hết tâm trí luyện Cự Linh Thần Công dưới địa huyết. Lúc mỗi mệt chàng lại an tọa dưỡng tinh thần, hay tới nơi bệ đá, nằm ngủ một giấc ngon lành. Lúc tỉnh giấc, chàng lại tiếp tục vận khí.

Chẳng bao lâu Kim Ngang Tiều đã luyện được bảy mươi hai tầng Cự Linh Thần Công. Chín tầng cuối là chín tầng nhiều uy lực nhất, nhưng lại rất khó luyện. Bắt đầu từ tầng bảy mươi ba trở đi, Kim Ngang Tiều không tiến nhanh như trước nữa.

Chàng đâm nóng lòng sốt ruột, vì thấy ở dưới địa huyết này quá lâu ngày rồi. Công lực của Kim Ngang Tiều lúc này đã hơn trước bách bội, tâm trí cũng sáng suốt hơn. Chàng tính thăm với bảy mươi hai tầng Cự Linh Thần Công, chàng có thể đẩy được khối đá lớn, tìm lối đi. Kim Ngang Tiều liền đến bên tảng đá, vận đủ bảy mươi hai thức Cự Linh Thần Công đẩy tảng đá.

Quả nhiên khác với lần đầu, lần này khối đá đã rung chuyển. Kim Ngang Tiều thét to lên một tiếng, vận toàn lực vào hai tay đẩy mạnh thêm, khối đá rung chuyển mạnh, nhưng vẫn đứng im một chỗ.

Bỗng Kim Ngang Tiều thấy hai tay chàng thụt vào tảng đá. Thì ra cả khối đá không nghiêng đi nhưng ngược lại hay tai Kim Ngang Tiều quá mạnh, nên hai chuồng thụt sâu vào khối đá rắn, như thụt xuống bùn.

Kim Ngang Tiều thở dài, biết rằng còn phải khổ luyện nữa mới mong thoát khỏi được nơi này. Chàng lại quay về phòng đá dạ quang và quyết tâm luyện nốt chín thức chót của Cự Linh Thần Công. Tuy chín thức này khó khăn, nhưng vốn sẵn thông minh và có thiên tư hơn người, Kim Ngang Tiều chỉ phải gắng công thêm ba ngày, ba đêm nữa là chàng đạt thành công quả.

Với mười tám thức Cự Linh Thần Công, môn huyền công thất truyền thiên hạ và tuyệt đỉnh của võ lâm, Kim Ngang Tiều lại ra đẩy khối đá.

Lần này khối đá nghiêng hẳn đi rồi lăn đi một vòng, Kim Ngang Tiều cả mừng nhảy lùi lại. Nhưng chàng thất vọng ngay. Khối đá có xê dịch thật, nhưng vẫn bịt kín lối đi. Hơn nữa đường hang có vẻ mỗi lúc một hẹp, nên khối đá bị chẹt cứng chắc, chẳng khác gì một nút chai bị kẹt ở cổ chai.

Kim Ngang Tiều cắn giận thét lên như điên cuồng, vận toàn lực vào hai cánh tay đẩy mạnh. Hai tay chàng lần lần thụt vào khối đá như thọt xuống bùn, cả khối đá bị kẹt cứng không nhúc nhích được nữa.

Kim Ngang Tiều lại rút tay ra, đẩy nơi khác, kết quả vẫn như vậy. Suốt ngày hôm đó, chàng đẩy khối đá. Rút cuộc mặt khối đá có cả chục vết bàn tay hỏm sâu, như tổ ong bầu, còn khối đá vẫn tro tro không nhúc nhích.

Kim Ngang Tiều thở dài, ngồi phịch xuống trước khối đá, ôm đầu nghĩ ngợi.

Phương pháp đẩy rõ rệt là thất bại, vì tảng đá bị kẹt vào chỗ quá hẹp. Chỉ có cách đánh bể khối đá vụn ra, mới có thể tìm lấy lối đi. Kim Ngang Tiều đứng lên, lùi xa mấy bước, vận đủ tám mươi một thức Cự Linh Thần Công, phóng ra một chuồng.

“Ầm” như tiếng sét nổ! Chưởng phong làm bụi đá bay tung. Kim Ngang Tiều không ngờ công lực của mình đạt đến mức độ kinh hồn đến như vậy. Nhưng khi nhìn đến khối đá, chàng không khỏi lạnh gáy, khối đá chỉ bị sứt mẻ ở nơi có vết bàn tay lõm sâu vào chớ không bể vỡ. Xem ra khối đá này lớn vô cùng, muốn đánh vỡ không phải dễ.

Kim Ngang Tiều đã mệt mỏi vô cùng. Chàng buồn rầu ngồi suy nghĩ. Cự Linh Thần Công đã là võ học tuyệt đỉnh của thiên hạ, nếu không phá nổi khối đá này, sợ rằng trên thế gian không còn sức mạnh nào làm nó tan vỡ được. Chẳng lẽ đành chết ở địa huyệt này hay sao? Chàng cần phải luyện thêm nội lực nữa, may ra mới thoát. Nhưng luyện thêm cách nào?

Bỗng Kim Ngang Tiều reo lên một tiếng. Chàng thò tay vào ngực áo lấy ra chiếc hộp gỗ. Chàng đã nghĩ đến hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược thứ hai mà chàng còn để lại.

Theo lời vị dị nhân Vô Danh Khách viết thư để lại, mỗi hoàn thuốc này bằng với công phu tu luyện hai chục năm hỏa hậu. Chàng đã ăn một hoàn thuốc và luyện được Cự Linh Thần Công mau lẹ, nên công phu đã tăng tiến gấp bội. Nếu chàng ăn nốt hoàn thuốc thứ hai này, công phu của chàng có thể tăng gấp đôi lúc này.

Kim Ngang Tiều lấy hoàn thuốc bằng nắm tay ra nhìn tần ngần. Chàng đã định lưu hoàn thuốc này để tặng cho lão quái bà, vì dù sao chàng đã có một lời hứa. Nhưng ngày nay chàng không thể nào thi hành đúng lời hứa được rồi. Nếu chàng chết ở đây, hoàn thuốc cũng theo thi thể chàng tiêu tan ra cát bụi. Đàng nào cũng không tới tay lão quái bà được. Ấu cũng là số trời đã an bài. Vị dị nhân đã nói đúng, chỉ những kẻ có phúc phận mới được hưởng vật báu này.

Kim Ngang Tiều tần ngần ngắm nhìn hoàn thuốc. Đoạn chàng thở dài đưa lên mồm ăn và nuốt chửng.

Lát sau bụng chàng soi réo âm âm, hiện tượng cũ lại tái phát chân khí bắt đầu từ đơn điền bốc ra mỗi lúc một dững mãnh.

Nhưng lần này Kim Ngang Tiều không bị thuốc làm cho điên cuồng như lần trước. Lần này nội lực của chàng đã ngang với những bậc thượng lưu cao thủ, hơn nữa chàng lại học được bí quyết vận khí điều mạch của huyền môn chính tông, nên chân khí dù phát triển dữ dội đến mức nào chàng cũng có thể điều hành chế ngự được dễ dàng.

Kim Ngang Tiều đã tọa vận công, đưa các luồng chân khí đó chạy rần rần qua các kinh mạch huyệt đạo.

Chân khí tụ quá nhiều, nên sự chuyển vận qua các kinh mạch lúc đầu rất khó khăn, làm toàn thân Kim Ngang Tiều ngứa ngáy nóng ran, khó chịu vô cùng.

Bỗng nhiên mắt chàng hoa lên, bao nhiêu kinh mạch chàng bỗng giật mạnh, đau nhói. Từ nội thể chàng đột nhiên phát ra những tiếng “bực... bực”. Đồng thời kinh mạch tự nhiên lưu loát, chân khí chạy thông, bao nhiêu nóng bức ngứa ngáy bỗng biến mất, kinh mạch chàng như thể được mở rộng nữa, tiếp nhận các luồng chân khí dễ dàng.

Kim Ngang Tiều đã đọc qua cuốn y kinh nên hiểu rõ hiện tượng đó. Chàng hân hoan vô cùng, vì đó là hiện tượng kỳ kinh bát mạch của chàng đã được hoàn toàn đả thông.

Kim Ngang Tiều đã đạt tới cảnh giới mà các bậc đệ nhân cao thủ tu luyện hàng ba bốn chục năm trời cũng không có hy vọng đạt tới dễ dàng. Đã thông được kỳ kinh bát mạch, Kim Ngang Tiều đã hoàn toàn thay đổi trong nội thể.

Từ đây kinh lực trong người chàng thu phát tự nhiên, không phải vận dụng chân lực nữa và cũng không phải chuyển khí tu lực, chàng cũng có thể phát ra được sức mạnh ghê gớm của Cự Linh Thần Công hay các môn thần công khác mà chàng học được. Hơn nữa, bất cứ lúc nào, khi bị tấn công bất ngờ, cơ thể chàng sẽ có phản ứng tự nhiên, kinh lực không cần vận cũng tự lại được ngay để chống đỡ lại sức tấn công từ bên ngoài. Đó là kết quả tuyệt diệu của việc đả thông kỳ kinh bát mạch.

Kim Ngang Tiều ngồi an dưỡng tinh thần một lúc lâu. Tâm hồn thư thái, bao nhiêu nỗi lo ngại sợ sệt lúc đầu đã biến hết, chàng tin chắc ở sự thành công.

oOo

THOÁT KHỎI ĐỊA HUYỆT

Khoảng một ngày sau, uy lực của hoàn thuốc Hà Thủ Ô Bách Dược đã thấm hết vào cơ thể Kim Ngang Tiều.

Chàng đứng lên, tiến lại trước khối đá chắn đường. Không cần phải vận dụng công lực, chàng chỉ mới nghĩ đến việc tự khí, uy lực của Cự Linh Thần Công đã chuyển đến hai cánh tay.

Kim Ngang Tiều vung chưởng, đánh thật mạnh về phía khối đá. Vì không muốn thất bại lần nữa, Kim Ngang Tiều đã dùng đến mười hai thành hỏa hậu.

"Ầm. ầm!" Chưởng phong phát ra như sấm sét. "Đốp... đốp", đá vỡ, bụi cát bay mù. Khối đá trước mặt tuy lớn như một trái núi, nhưng chịu sao nổi trước sức mạnh ghê gớm đó. Khối đá vỡ ra làm muôn ngàn mảnh nhỏ. Các mảnh vụn theo chưởng phong bay ra xa, chạy dài theo đường hầm sâu.

Lối đi đã mở, Kim Ngang Tiều thoát nạn chôn sống dưới địa huyết âm u này.

Chàng liền nhảy qua đồng đá vụn, đi theo con đường hầm, lòng hồi hộp vô cùng, vì không biết từ đây còn trở ngại gì nữa không và lên con đường hầm này có thể đưa chàng đến mặt đất không.

Đường hầm sâu thẳm và tối om. Nhưng lúc này Kim Ngang Tiều công lực đại tiến, chàng đã trở thành một cao thủ thuộc hạng nhất lưu của võ lâm, mắt chàng sáng quắc, dù trong đêm tối cũng có thể nhìn mọi vật rõ ràng.

Động núi quanh co khúc khuỷu, nhưng đi khoảng hơn sáu dặm đường, chàng trông thấy ở phía xa có ánh nắng sáng mờ mờ. Kim Ngang Tiều cả mừng, biết đó là cửa động, chàng vội gia tăng tốc độ, thân hình bay đi vun vút, chẳng bao lâu đã tới nơi sáng đó. Quả nhiên là cửa động ăn thông ra ngoài trời. Kim Ngang Tiều mừng rỡ, như thể vừa thoát khỏi chốn địa ngục trở lại trần thế. Chàng nhảy một bước, thân hình bay ra ngoài như con chim én.

Bên ngoài trời sáng, ánh nắng rực rỡ, lúc đó vào khoảng quá trưa, Kim Ngang Tiều nhờ luyện được công phu thượng thừa nên dù ở trong bóng tối bỗng chốc ra sáng, chàng cũng không bị hoa mắt. Kim Ngang Tiều hít thở không khí trong lành một hồi, khoan khoái vô cùng. Chàng đưa mắt nhìn quanh, thấy nơi mình đứng chính là chân của Dã Nhân Lãnh, trước mặt chàng rừng núi trùng điệp của xứ Miêu Cương, sau lưng chàng, nơi chàng vừa ở động nhảy ra ngoài là sườn núi dựng đứng như một bức tường, trên đỉnh núi là bình địa, bằng phẳng như một cái mâm: đó chính là Dã Nhân Lãnh.

Thì ra địa huyết ở trên Dã Nhân Lãnh ăn sâu xuống mặt đất, từ đó đường hầm ra tới chân Dã Nhân Lãnh, nhưng không hiểu tại sao đường hầm lại có một khối đá khổng lồ bịt kín. Nếu Kim Ngang Tiều không có công lực cao siêu, đánh vỡ khối đá, chàng đã bị chôn sống dưới địa huyết rồi.

Đột nhiên Kim Ngang Tiều cảm thấy có sự gì khác lạ. Trước đây khi mới tới Dã Nhân Lãnh, chàng cũng đã đứng giữa khung cảnh này, tuy ở phía mặt bên kia, cảnh tượng y hệt, nhưng có thiếu một vật gì?

Kim Ngang Tiều chợt kêu lên một tiếng:

- Thác nước? Thác nước đâu rồi!

Vật chàng cảm thấy thiếu sót chính nước tiếng nước chảy âm âm từ trên Dã Nhân Lãnh đổ xuống. Còn cách xa Dã Nhân Lãnh vài dặm đường, người ta cũng nghe thấy tiếng nước chảy âm âm như sấm động.

Vậy mà lúc này Kim Ngang Tiều thấy yên tĩnh quá. Chỉ thấy tiếng chim rừng riu rít và tiếng gió thổi ào ào trên các ngọn cây, còn tuyệt nhiên không nghe thấy tiếng nước đổ.

Kim Ngang Tiều chạy ra khỏi cửa động vài trượng, đứng nhìn quanh để nhận định địa thế. Nơi chàng đứng dĩ nhiên không phải là mặt có thác nước đổ. Thác nước ở phía bên trái, chàng chỉ đi vòng quanh Dã Nhân Lãnh là tới nơi.

Nhưng tại sao không có tiếng nước chảy?

Kim Ngang Tiều lạ lùng vội băng mình chạy qua những đồng đá ngổn ngang để đi vòng về phía bên trái, nơi có thác nước và cũng là nơi lần đầu tiên chàng tới khi đến Dã Nhân Lãnh.

Tới mặt bên trái Dã Nhân Lãnh, Kim Ngang Tiều kêu lên một tiếng ngạc nhiên. Thác nước đã biến mất từ bao giờ. Nơi trước kia có màn nước chảy bao phủ, bây giờ chỉ còn là một bức tường đá khổng lồ, một màu trắng bạch, không còn một chút nước nào nữa.

Mới đầu Kim Ngang Tiều nghĩ đến lời nói của vị lão quái bà quái nhân, đã bảo chàng rằng một năm sẽ ngừng chảy một ngày. Chàng cho rằng đã may mắn ra thoát khỏi động núi vào ngày thác ngừng chảy.

Nhưng khi nhìn xuống đầm nước ở dưới chân thác, chàng thấy đầm nước cũng biến mất, thay thế vào đó là những u đá lớn. Chàng thấy hình thể đất đai cũng có phần đổi khác, có những cây cối bị đá lấn nghiêng nát, đổ ngổn ngang, mặt đất có chỗ nứt nẻ như thể vừa trải qua một cơn thiên tai ghê gớm.

Kim Ngang Tiều buột miệng kêu lên:

- Động đất!

Chàng đã không lầm. Chính cơn động đất dữ dội mà chàng đã nhận thấy khi còn dưới địa huyết, đã gây ra cảnh tượng tang thương này.

Thác nước đã biến mất vì động đất. Chẳng cần phải chờ một năm có một ngày thác nước ngừng chảy, bây giờ thác nước vĩnh viễn không chảy nữa. Còn động đất đã làm cho nguồn nước biến đổi hay tắt đi hẳn, thành thử thác nước cũng biến mất luôn. Kim Ngang Tiều từ từ đến bên một khối đá lớn, tìm chỗ ngồi xuống, mắt nhìn về phía tường đá trắng, óc

mông lung suy nghĩ. lão quái bà quái nhân nói một khi thác nước ngừng chảy, dù ngừng có một ngày, bí quyết của Cự Linh Thần Chưởng sẽ hiện ra cho chàng thấy.

Nay thác nước đã ngừng chảy, và ngừng từ mấy ngày nay, Kim Ngang Tiều để ý kiểm tìm, vẫn không thấy bí quyết đó đâu cả. Kim Ngang Tiều vẫn ham học Cự Linh Thần Chưởng. Chàng đã học được Cự Linh Thần Công, và luyện được nội lực mạnh mẽ tới mức kinh người, nhưng nếu không học được Cự Linh Thần Chưởng toàn bộ chàng vẫn thấy thiếu sót. Và lại chàng đã mất công vượt qua ngàn dặm đến Miêu Cường, lại trải qua ngàn nguy hiểm với mục đích học được bí quyết của môn võ công ấy, nếu chàng không đạt được mục đích, chẳng hóa uổng phí lắm hay sao?

Nghĩ vậy Kim Ngang Tiều ngắm nhìn bức tường đá, cố tìm thấy một vết tích gì lạ để có thể đưa đến những bí quyết của Cự Linh Thần Chưởng.

Nhưng bức tường đá hầu như nhẵn nhụi, một màu trắng sẫm dưới ánh nắng gắt, nào có dấu vết gì.

Kim Ngang Tiều chạy đến tận bức tường đá, xem xét kỹ lưỡng từng hốc đá, suốt một dọc dài mà trước đây là bề ngang, của thác nước. Rồi chàng lại chạy ra đứng ngắm nhìn ở phía trên cao. Vẫn không thấy gì lạ?

Kim Ngang Tiều chán nản, nhưng vẫn không chịu bỏ về không. Chàng trở lại nơi tảng đá ở phía trước tường đá, ngồi im ngắm nhìn bức tường, moi óc cố tìm phương thể khám phá sự bí mật này.

Thời gian trôi qua, Kim Ngang Tiều vẫn ngồi suy nghĩ.

Chẳng bao lâu trời trở về chiều. Ánh tà dương bắt đầu ngã xuống rặng núi ở phía xa... Ánh nắng tắt dần.

oOo

CHIM VẼ HÌNH CỰ LINH THẦN CHƯỞNG

Kim Ngang Tiều vẫn ngồi suy nghĩ.

Bỗng nhiên có tiếng chim kêu xào xạc. Rồi từng đàn chim không biết từ đâu kéo tới, bay qua đầu Kim Ngang Tiều.

Mới đầu chàng không để ý. Nhưng đến lúc chim kéo đến càng lúc càng nhiều, tiếng kêu vang cả một góc trời, chàng mới ngẩng đầu lên nhìn.

Hàng ngàn con chim lông đen nhánh lúc này bay đến đậu cả trên mặt bức tường đá, Kim Ngang Tiêu kêu lên một tiếng sững sốt, ngây người nhìn lên tường đá.

Thì ra trên mặt tường đá trắng hiện rõ những hình bàn tay, mỗi bàn tay một kiểu khác nhau, y hệt như những hình bàn tay đá mà trước đây chàng đã từng trông thấy.

Những con chim đen đó đậu trên tường đá, thành những hình bàn tay rất rõ. Mới đầu Kim Ngang Tiêu tưởng mình hoa mắt và mãi suy nghĩ đến Cự Linh Thần Chưởng, nên tưởng ra như vậy.

Nhưng sau chàng định thần nhìn kỹ biết là đúng sự thật. Mấy ngàn con chim đó mỗi con trông xa chỉ là một chấm đen nhưng chúng đều đậu thành hàng, con nọ nối đuôi con kia, và những hàng chim đen đó tạo thành những nét vẽ rất rõ trên mặt tường đá trắng.

Những vết đen do chim tụ thành đó, tạo thành những hình ảnh bàn tay. Kim Ngang Tiêu không ngờ có chuyện đó. Loài chim làm sao biết đậu thành những vết vẽ? Chàng định thần nhìn và hiểu ngay lý do. Những con chim đó không phải ngẫu nhiên mà đậu xuống. Chúng vừa đậu vững trên mặt đá, con nào con nấy riu rít mổ xuống tường đá như chúng tìm thấy ở đó có một thức ăn ngon lành. Kim Ngang Tiêu đoán ngay đó là một thứ sâu bọ hay một loài rêu mà loài chim này rất thích.

Chắc hẳn khi xưa, vị dị nhân nào đó có ý truyền lại cho hậu thế những thế võ Cự Linh Thần Chưởng cực kỳ bí hiểm, nhưng ông lại là người thông minh tài trí nên nghĩ ra cách quái lạ này để lưu lại những hình bàn tay có hình thế Cự Linh Thần Chưởng.

Vị dị nhân đó đã chờ cho ngọn thác ngừng chảy một ngày, rồi nhảy lên tường đá, dùng công phu chỉ lực khoét sâu vào tường đá, đoạn ông bỏ vào đó những mầm rêu. Những thứ rêu này một màu trắng bệch nên lẫn vào với màu đá trắng, đứng xa nhìn không rõ.

Rồi sau đó, thác nước lại bắt đầu đổ xuống, nước tưới vào rêu làm rêu sống mãi qua năm này đến năm nọ. Vị dị nhân cũng biết có một loài chim thích ăn thứ rêu này, hàng năm chúng chỉ chờ ngày thác nước ngừng đổ là kéo nhau đến ăn rêu; chúng sẽ bấu vào tường đá để ăn rêu, lông đen của chúng nổi bật trên mặt đá trắng, nên hình bàn tay Cự Linh Thần Chưởng hiện rõ, đứng xa cũng có thể trông thấy.

Thành ra cứ mỗi năm mới có một ngày hình ảnh Cự Linh Thần Chưởng hiện trên mặt tường đá này.

Nhưng mới đây một cuộc động đất xảy ra, làm thác nước biến đi mất, để lộ mặt tường đá hàng ngày. Loài chim nọ đã quen lệ vào mùa này thác ngừng đổ, chúng kéo nhau đến ăn rêu, nên đã có sẵn ở đây.

Không ngờ thác nước ngừng chảy hẳn, chúng quen lệ đến mỗi ngày. Rồi đến khi gần hết, chúng bay đi vào rừng kiếm mồi khác, song đến chiều tối chúng vẫn trở về đây đậu, vừa để ăn rêu mà chúng ưa thích, vừa để trú ẩn qua đêm, bởi vì những hốc đá nhỏ giống hệt như một tổ chim.

Kim Ngang Tiều quả là may mắn nên mới ra khỏi động đá vừa kịp lúc. Bởi vì nếu để mấy ngày nữa đàn chim hết rêu, chúng sẽ bay đi nơi khác không trở lại nữa và hình ảnh Cự Linh Thần Chưởng biến hẳn mất vào dĩ vãng.

Trời đã gần tối, nhưng trên tường đá những vết chim đậu một màu đen nhánh trông rất rõ. Kim Ngang Tiều hồi hộp ngắm trông. Tất cả có chín bàn tay, tức là chính thức Cự Linh Thần Chưởng.

Chàng chăm chú ngắm nhìn từng hình ảnh, để ghi nhớ vào ký ức. Từ khi ăn được Tuyết sâm và hai hoàn thuốc Hà Thủ Ô, tâm trí chàng minh mẫn dị thường. Chỉ một lát sau trước khi trời tối hẳn, Kim Ngang Tiều đã ghi nhớ được chín hình bàn tay đó.

Tuy nhiên chàng vẫn không hài lòng. Chín hình bàn tay đó tuy là những thế võ, nhưng vẫn chưa đầy đủ. Tuy võ công chàng đã đạt tiến, Kim Ngang Tiều nhìn mãi vẫn không hiểu nổi sự liên tục của chín thế đó.

Đúng như lão bà đã nói, mỗi nơi để lại chín thế Cự Linh Thần Chưởng đều được chia ra làm hai phần, chín bàn tay đá, cũng như chín bàn tay đá trong động Vĩnh Dạ, chỉ là một nửa. Muốn hiểu rõ cần phải xem nốt nửa phần còn lại, rồi đem hai phần hợp lại một, mới trở thành Cự Linh Thần Chưởng.

Kim Ngang Tiều nhìn quanh, tìm kiếm, chàng đi từ bên phải sang mặt bên trái của bức tường đá dưới chân Dã nhân lành, nhưng vẫn không phát hiện nửa phần nữa.

Trời đã tối hẳn, Kim Ngang Tiều trở về viên đá cũ, ngồi suy nghĩ, thấy buồn nản lạ lùng. Chàng không ngờ những bí quyết của Cự Linh Thần Chưởng lại khó tìm như vậy.

Thật ra với mực độ võ công và nội lực mà Kim Ngang Tiều đã đoạt được khi còn bị hãm với địa huyết, chàng đã trở thành một cao thủ nhất lưu, có thể nói là độc nhất thiên hạ. Nhưng muốn thắng được bọn kẻ thù ghê gớm là Câu Hồn Bang, chàng phải có Cự Linh Thần Chưởng để hợp với Cự Linh công.

Trời đã tối, nhưng chỉ một lát sau trăng mọc lên. Nhờ ánh trăng sáng, hình ảnh chín bàn tay do chim đậu thành lại hiện rõ lên mặt tường đá.

oOo

BÓNG LẠ DƯỚI ÁNH TRĂNG

Kim Ngang Tiều đang nằm nhìn mấy bàn tay đó, để cố tìm một dấu vết gì có thể chỉ dẫn chàng tới phần thứ hai của bí quyết Cư Linh thần chú, đột nhiên chàng nghe thấy một tiếng động rất nhỏ, như tiếng chân người đạp nhẹ lên một tảng đá, ở cách chỗ chàng ngồi lối mười trượng.

Nhờ công lực đã tinh tiến tuyệt đỉnh, nên Kim Ngang Tiều nghe rất thính. Chỉ một chiếc lá rụng ở xa chàng hơn mười trượng chàng cũng nghe thấy. Thính giác của chàng lúc này thật khác xa lúc trước.

Đồng thời nghe tiếng thấy tiếng động, Kim Ngang Tiều còn nghe thấy tiếng thở nhẹ, tiếng người thở chớ không phải là tiếng thú vật. Có người đứng rình nấp ở đâu đây!

Kim Ngang Tiều khẽ quay đầu lại, cặp mắt sáng như sao của chàng quét một lượt về phía có tiếng động. Ánh trăng sáng tỏ lại nhờ mắt tinh tường. Kim Ngang Tiều nhìn thấy rõ cả một vùng rộng lớn, nhưng xung quanh chàng lúc đó, toàn một loạt đá lởm chởm do vụ động đất tạo ra, nên rất dễ cho người ẩn nấp.

Vì vướng những mô đá đó, Kim Ngang Tiều nhìn không thấy bóng người. Chàng lắng tai nghe. Lần này hoàn toàn im lặng. Cả đến tiếng thở cũng không có. Chàng hiểu ngay kẻ nấp rình đó phải là một võ lâm cao thủ mới có thể bế trù hô hấp như vậy.

Kẻ đó là địch hay bạn? Kim Ngang Tiều thiết tưởng chàng không có bạn ở chốn này, kẻ nấp rình chỉ có thể là thù, biết đâu là nhân vật Cầu Hồn Bang.

Kim Ngang Tiều ngồi ở trên tảng đá dưới ánh trăng sáng chiếu rõ mồn một nên chắc hẳn kẻ lạ mặt đã sớm phát hiện ra chàng. Có lẽ hẳn cũng đã nhìn thấy những hình bàn tay đen do chim đậu thành ở trên bức tường đá trước mặt.

Nếu là kẻ thù, Kim Ngang Tiều lúc này bỏ chạy cũng vô ích, vì y đã nhìn thấy chàng rồi. Nhưng giờ đây Kim Ngang Tiều không hề có ý lẩn tránh như trước. Chàng muốn thử công

lực hấp thụ được dưới địa huyết nên không do dự nữa, Kim Ngang Tiều ngẩng đầu lên đồng dục lên tiếng:

- Bằng hữu nào ẩn núp đó, xin mời ra đây diện kiến. Đã là chính nhân quân tử, hà tất phải lén lút như vậy làm gì?

Chàng chưa dứt lời, từ phía mô đá ở xa bỗng thấy phát ra một tiếng "hự" đầy vẻ sững sốt kinh hoàng. Chắc hẳn bóng đen không ngờ chàng lại nhận biết biết có người nấp.

Nhưng lạ lùng thay, tiếng kêu kinh ngạc của bóng đen lại có vẻ như pha lẫn một niềm hân hoan không ngờ như thể hẳn đã nhận ra chàng và vui mừng quá đỗi. Sự kiện đó không lọt qua cặp tai thính của Kim Ngang Tiều. Chàng lạ lùng nhìn về phía mô đá có tiếng kêu vừa phát ra.

Vút! Một bóng đen bỗng phi đi, nhanh như một luồng khói. Bóng đen bỏ chạy.

Kim Ngang Tiều không khi nào chịu bỏ qua. Chàng cũng vùng đứng lên, phi thân nhảy theo. Công lực của Kim Ngang Tiều lúc này khác trước một trời một vực.

Chỉ một cái nhún mình khẽ, thân hình chàng cũng bay vút đi nhanh như chim cắt xa sáu, bảy trượng. Bóng đen tuy có thân pháp thật mạnh, nhưng chỉ trong chớp mắt Kim Ngang Tiều đã theo gần kịp. Bóng đen như quá đỗi ngạc nhiên, rú lên một tiếng, dùng chân không chạy nữa.

Tiếng rú đó khiến Kim Ngang Tiều nhận biết ngay bóng đen là một người đàn bà. Đến khi hẳn dùng chân quay lại nhìn chàng, Kim Ngang Tiều nhìn thấy rõ đó không phải ai xa lạ chính là cô gái xấu xí, mặt như ác quỷ, đầu tóc rối bù, em gái của Câu Hồn Bang chủ.

Kim Ngang Tiều dùng bước trước mắt nàng, chưa kịp nói, bỗng cô gái trở mặt nhìn chàng như kinh hãi lắm, miệng thất thanh hỏi:

- Kim công tử!

Nàng buột miệng nói mấy câu đó, nhưng rồi ngừng lại ngay và đổi giọng hỏi:

- Có phải Kim bằng hữu đó không? Tại sao...

Cô gái tỏ thái độ ngạc nhiên quá đỗi, như thể không tin người trước mắt nàng chính là Kim Ngang Tiều.

Kim Ngang Tiều cười nhạt:

- Phải, chính tại hạ đây. Cô nương tưởng tại hạ chết vùi thây dưới địa huyết: rồi hay sao?

Cô gái lùi lại một bước kinh dị hỏi:

- Té ra bằng hữu không xuống địa huyết?

Kim Ngang Tiều điềm nhiên đáp:

- Tại hạ vừa mới ở dưới địa huyết chui lên đây...

- Trận động đất?

Kim Ngang Tiều cười khanh khách:

- Người ta sống chết có số! Trời chưa bắt Kim mỗ chết, trận động đất tuy có dữ dội thật, nhưng Kim mỗ vẫn thoát nạn.

Cô gái ngẩng nhìn chàng rồi đột nhiên hỏi:

- Còn báu vật đâu?

Kim Ngang Tiều sa sầm nét mặt...

- Cô nương hỏi đến vật báu làm chi? Định cướp đoạt của lệnh đường chăng? Kim mỗ đã nhận lời ủy thác của lệnh đường, nên chỉ biết có lệnh đường. Sự thế ra sao Kim mỗ sẽ tìm ra gặp lệnh đường để nói cho rõ. Còn lệnh huynh và lệnh tỷ đâu?

Cô gái bỗng tỏ vẻ sợ sệt, nhón nhác nhìn quanh, miệng nói:

- Không nên... không nên...

Kim Ngang Tiều ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương nói sao?

Cô gái im lặng không đáp, khiến Kim Ngang Tiều gặng hỏi:

- Cô nương hỏi không nên cái gì?

Cô gái thở dài khẽ đáp:

- Nếu muốn bảo toàn tính mạng và giữ được vật báu, chớ nên gặp hai người đó.

Kim Ngang Tiều hiểu ý, cất tiếng cười dài. Bỗng chàng hỏi:

- Tại sao cô nương quan tâm tại hạ như vậy? Chúng ta đã biết nhau trước chăng?

Cô gái lùi lại một bước kinh hãi, nhưng rồi gắt giọng đáp:

- Ta không muốn quan tâm đến ai hết. Ta không muốn anh ta và chị ta mắc thêm sát nghiệp, có thể thôi.

Kim Ngang Tiều chợt nghĩ đến hành vi độc ác của Câu Hồn Bang chủ và mối thù giết cha mẹ, mắt chàng bỗng lộ hung quang, tưởng chừng có Câu Hồn Bang chủ trước mắt, chàng sẽ nhảy đến tấn công liền, để quyết một trận sống chết.

Chàng nghiêng răng nói:

- Câu Hồn Bang chủ... Câu Hồn Bang chủ... Ta muốn gặp con người đó, chó đâu thêm lần tránh.

Cô gái xấu xí giậm chân tức bực.

- Người... người, sao người ngu ngốc quá vậy? Bỗng dưng đem thân vào tử địa? Người lấy được báu vật rồi, sao không đi khỏi nơi này, còn đứng ở đây làm gì nữa?

Kim Ngang Tiều đang nghĩ đến việc tử chiến với Câu Hồn Bang chủ nên không để ý đến thái độ lạ lùng của cô gái. Chàng nghĩ công lực của mình đã tiến hơn trước gấp bội, nhưng nếu học được chín thức Cự Linh Thần Chưởng nữa chàng sẽ biết được mười một thức.

Lúc đó chàng sẽ tận diệt Câu Hồn Bang.

Kim Ngang Tiều nghĩ đến đó, bất giác quay đầu về phía bức tường có chim đậu thành hình bàn tay. Cô gái xấu xí thấy thế, đoán hiểu ngay nguyên do.

Bỗng cô gái chậm rãi nói:

- Muốn học được chín thức Cự Linh Thần Chưởng này cũng không khó.

Kim Ngang Tiều giật mình hỏi:

- Cô nương nói sao?

Cô gái cường khanh khách:

- Ta biết nơi có phân nửa bí quyết của chín chưởng thức này.

Nói dứt lời, cô gái bỗng nhảy vút đi, chạy nhanh như biến dưới ánh trăng, về phía rừng rậm, trước mặt Dã Nhân Lãnh.

Kim Ngang Tiều ngây người ra kinh ngạc, nhìn theo bóng cô gái như bay như biến vào trong bóng tối. Chàng chợt hiểu: phải chăng là cô gái muốn dẫn chàng đi đến chỗ có phân nửa bí quyết Cự Linh Thần Chưởng?

Kim Ngang Tiều không tìm em gái của Câu Hồn Bang chủ đối với chàng lại có lòng tốt như vậy. Nhưng thái độ của cô gái đã làm chàng mấy lần phải ngạc nhiên. Chàng muốn hỏi cho rõ căn nguyên. Bởi vậy không kịp nghĩ ngợi gì hơn chàng cũng phi thân chạy đuổi theo cô gái.

Cô gái xấu xí bước đầu đi rất nhanh, nhưng sau cô chạy chậm chậm lại như thể chờ đợi Kim Ngang Tiều.

Không ngờ lúc này khinh công của Kim Ngang Tiều thần tốc vô cùng. Chỉ trong chớp mắt chàng đã đuổi kịp gần cô gái.

Cô gái có vẻ kinh ngạc hết sức, không ngờ cách có ít ngày mà công lực của Kim Ngang Tiều tiến bộ như vậy. Chàng liền gia tăng tốc độ, chạy nhanh như mũi tên xuyên qua rừng rậm.

Kim Ngang Tiều không chịu kém. Chàng liền giở luôn thân pháp quái dị đã học được trong mấy cuốn bí kíp của Vô Danh Khách, thân hình chàng lao đi như một vệt khói, đuổi theo cô gái rất gấp.

Thật ra thuật khinh công của cô gái xấu xí này không phải tầm thường, có thể nói vào bậc thiên hạ vô địch. Khinh công của cô còn hơn cả Câu Hồn Bang chủ một bậc.

Trong mấy anh em của Câu Hồn Bang chủ, người võ công tầm thường nhất là người anh cả.

Võ công cao siêu nhất dĩ nhiên là Câu Hồn Bang chủ. Nhưng nếu luận về khinh công Câu Hồn Bang chủ không thể nào hơn được cô em gái này. Trước đây, sau khi ngăn cản Kim Ngang Tiều xuống địa huyết, cô gái này đã bị chửi là Câu Hồn Bang chủ và người anh cả dùng võ công uy hiếp bắt giải đi một nơi, định tạm giam để sau này dẫn về nhà trừng trị.

Không ngờ dọc đường, nhân lúc hai anh em Câu Hồn Bang chủ vô ý, cô gái đã vùng chạy được, rồi thi triển khinh công tuyệt đỉnh bỏ chạy.

Câu Hồn Bang chủ căm giận vô cùng, cũng giở hết tài lực đuổi theo để bắt lại, nhưng rút cuộc không tài nào đuổi kịp cô gái xấu xí. Xem như Câu Hồn Bang chủ, võ công xuất thế, tài khinh công trước đây đã làm táng đờm kinh hồn biết bao anh hùng thiên hạ.

Ngay như Cô Quỷ Bốc Âm trong Bốc từ đường tài khinh công đã vào bậc thượng đẳng giang hồ, vậy mà cũng không thoát khỏi bàn tay sát hại của Câu Hồn Bang chủ. Như vậy đủ biết tài khinh công của Câu Hồn Bang chủ như thế nào.

Vậy mà Câu Hồn Bang chủ còn thua cô gái xấu xí này về trình độ khinh công!

Thân pháp của cô gái có thể nói trên đời không có hai. Ai ngờ đến lúc này bị Kim Ngang Tiều đuổi theo, cô gái phải kinh hoảng. Đã mấy lần cô phải gia tăng tốc độ, mà vẫn không bỏ xa được Kim Ngang Tiều. Trái lại khoảng cách mỗi lúc một gần.

Cô gái đã vận dụng hết công lực, mồ hôi ướt đầm lưng áo, nhưng không thể nào hơn Kim Ngang Tiều. Về phần Kim Ngang Tiều, lần đầu tiên được thi triển thân pháp quái dị, lại có thêm công lực hỏa hậu của người khổ công tu luyện bốn mươi năm nên càng chạy càng nhanh, chàng mừng rỡ vô cùng.

Chẳng những Kim Ngang Tiều không thấy mệt, mà vừa chạy chàng vừa nheo nhéo gọi:

- Cô nương... cô nương hãy ngừng chạy, tại hạ có đôi lời muốn hỏi.

Nguyên trong lúc thi triển khinh công tuyệt đỉnh, bất cứ cao thủ võ lâm nào cũng phải mím miệng vận khí, để gia tăng nội lực. Nếu mở mồm ra nói, hơi thở bay ra phía mồm, nội lực sẽ tan ngay và tốc độ tự nhiên phải chậm lại.

Kim Ngang Tiều vừa chạy vừa nói được, đồng thời tốc độ vẫn gia tăng, như vậy đủ hiểu nội lực chàng thâm hậu đến mức nào. Trong chốn võ lâm cao thủ, ít người có thể làm được như vậy. Điều này Kim Ngang Tiều đâu có hiểu, chàng chỉ thấy thân hình mình nhẹ lâng lâng, hai chân chỉ cần nhún khẽ cũng văng đi mấy trượng xa rồi.

Nhưng cô gái chạy phía trước kinh dị đến độ suýt kêu lên thành tiếng. Trước đây nàng đã gặp Kim Ngang Tiều và đã hiểu công lực chàng như thế nào, nay chỉ cách có ít ngày rồi gặp lại, Kim Ngang Tiều đã hoàn toàn thành người khác, công lực xuất chúng phi phàm. Cô gái cũng chỉ đoán được rằng những ngày bị kẹt dưới địa huyết, Kim Ngang Tiều chắc hẳn đã gặp duyên kỳ ngộ, giúp chàng bỗng chốc trở thành võ lâm cao thủ.

Chạy được khoảng trên mười dặm thì Kim Ngang Tiều đã đuổi theo sau lưng cô gái. Cũng may quãng đường chạy không xa nữa, nên cô gái thoát khỏi bị Kim Ngang Tiều bắt được.

Vừa chạy đến bên bờ một ngọn suối, cô gái bỗng dừng lại, giơ tay chỉ vào lòng suối, miệng thét lớn:

- Coi kìa!

Kim Ngang Tiều cũng vừa vượt tới bên cô gái, thấy thế ngạc nhiên đưa mắt nhìn theo ngón tay trỏ của cô gái.

Bỗng chàng kêu lên một tiếng kinh dị:

- Bàn tay đá!

Thì ra dưới ánh trăng sáng tỏ trong lòng suối trong vắt, đứng ở bờ suối nhìn xuống chàng thấy ở nền đá dưới đáy suối bỗng hiện ra những hình bàn tay lấp lánh màu vàng như kim nhũ.

Những hình bàn tay đó nhỏ xíu, trông chỉ bằng bàn tay người thật, nhưng hình thù cùng các nét ngón tay rất rõ.

Tất cả có chín hình bàn tay và mới trông qua Kim Ngang Tiều đã hiểu đó là những thế võ của Cự Linh Thần Chưởng.

Kim Ngang Tiều mãi đứng ngây người ra nhìn, quên cả cô gái đưa chàng đến đây. Mãi lúc sau chợt nhớ ra, chàng quay đầu lại định nói lời cảm tạ. Cô gái đã biến mất tự bao giờ.

Kim Ngang Tiều bỡ ngỡ nhìn quanh, chỉ thấy nơi đây là một vùng rừng núi âm u, nào có thấy một người. Có lẽ cô gái đưa chàng đến đây rồi bỏ đi luôn, lúc này nàng đã đi xa rồi, dù có muốn tìm kiếm hay đuổi theo cũng vô ích.

Kim Ngang Tiều lắc đầu thở dài, tiếc cơ hội đã không được hỏi dò cô gái xem nàng là ai và thân thế với Câu Hồn Bang chủ như thế nào.

Chàng liền để tâm nghiên cứu mấy hình bàn tay lấp lánh sắc vàng dưới đáy suối.

Muốn nhìn rõ hơn, Kim Ngang Tiều tiến đến sát bờ suối và tìm một tảng đá ngồi xuống để chuẩn bị nghiên cứu hình bàn tay, không ngờ sau khi đến bờ suối, chàng cúi xuống nhìn, mấy hình bàn tay đã biến mất.

Kim Ngang Tiều vừa lạ lùng vừa kinh hoảng. Chàng không thể nào tin được rằng mấy hình bàn tay đó lại có thể ẩn hiện như ma.

Chàng vội lùi lại chỗ cũ, quả nhiên đứng từ chỗ đó nhìn xuống lòng suối, hình bàn tay lại hiện ra như cũ.

Kim Ngang Tiều gật gù thần phục. Vị dị nhân thời xưa để lại mấy bàn tay Cự Linh Thần Chưởng quả là người bác học đã sắp đặt nơi dấu bàn tay đá tuy lộ liễu mà kín đáo vô cùng.

Những hình bàn tay đá dưới lòng suối đều là những hình do ánh trăng phản chiếu, nên phải đứng ở một góc nhất định, mới có thể trông thấy những bàn tay đó nổi lên.

Như vậy, nếu không phải là người biết trước hay nếu không có người chỉ dẫn, không ai có thể nhìn thấy những hình bàn tay này. Vị dị nhân đó lại khéo léo lợi dụng ánh sáng của mặt trăng lúc ban đêm, nên vào lúc ban ngày không ai có thể phát hiện ra được.

Các nhân vật võ lâm đã có biết bao người khổ công đi tìm kiếm các di tích của Cự Linh Thần Chưởng, có lẽ cũng có nhiều người qua ngọn suối này, nhưng nào có ai biết chờ đến đêm sáng trăng mà tìm kiếm?

Kim Ngang Tiều ngồi xuống trên bờ cỏ, đưa mắt mãi ngắm nhìn các hình thế của các bàn tay. Ký ức chàng đã ghi nhớ những hình bàn tay do chim đậu thành trên bức tượng đá ở Dã Nhân Lãnh, nên lúc này chàng chỉ cần phối hợp những hình đó với những hình bàn tay dưới lòng suối là thấy rõ tất cả những bí quyết và phương thức của chín thể Cự Linh Thần Chưởng.

Kim Ngang Tiều say sưa nghiên cứu. Khu rừng này thật vắng vẻ, không một tiếng động nhỏ, không một bóng người nên chàng yên tâm ngắm nhìn, học hỏi. Càng xem chàng càng thấy thích thú và càng hiểu rõ thêm những bí quyết kỳ diệu của Cự Linh Thần Chưởng.

Kim Ngang Tiều đã ăn được Tuyết Sâm và hai hoàn thuốc quý giá nhất của võ lâm, nên chẳng những nội lực đại tiến mà trí óc cũng minh mẫn khác thường.

Khả năng thấu triệt võ công và lãnh hội bí quyết vì thế cũng tăng gia gấp bội. Những thể võ khó đến đâu, chàng nhìn qua một lượt cũng ghi nhớ được ngay.

Suốt đêm hôm đó Kim Ngang Tiều ngồi bên bờ suối lãnh hội Cự Linh Thần Chưởng. Có lúc cao hứng chàng đứng lên thực hành ngay các thể võ kỳ diệu, rồi đến lúc thực hành, chàng lại càng khám phá thêm những thể hay.

Kim Ngang Tiều đã xem được cả một pho sách võ học quý giá dưới địa huyệt. Lúc này nhận lãnh thêm Cự Linh Thần Chưởng, tuy có chính thức, nhưng chàng đã có thể phối hợp với những thể võ khác, thành thử trong mấy tiếng đồng hồ chàng đã tiến đến mức cao siêu tuyệt đỉnh của võ học.

Trong có một đêm trời, chàng đã hấp thụ được tất cả những tinh hoa của chín thức Cự Linh Thần Chưởng. Có thể nói đó là một kỳ duyên hạnh ngộ lạ lùng nhất của lịch sử võ học.

Kim Ngang Tiều mê mải tìm học, nghiên cứu, mãi đến lúc trời sáng mà chàng cũng không hay. Mặt đầu ánh sáng trắng đã tắt đầu canh tư và vì thế các hình ảnh bàn tay đá dưới lòng suối cũng biến mất, nhưng Kim Ngang Tiều đã ghi nhớ luôn trong óc những hình ảnh đó, chàng không cần xem các hình bàn tay cũng có thể học hỏi được như thường.

Trời bắt đầu hửng sáng, Kim Ngang Tiều liền ngồi lại một lát, nhắm mắt vận công, di dưỡng tinh thần. Lát sau chàng đứng lên, nhìn hướng mặt trời mọc, chàng ấn định phương hướng rồi tìm đường rời khỏi khu vực này. Sứ mạng chàng lên Miêu Cương đã hoàn thành mỹ mãn, giờ đây chàng chỉ còn việc trở về Trung Nguyên tìm kẻ thù độ sức.

- o O o -